ПАВУЧИЙ КАТАКЛІЗМ

TOP SECRET

ПАВУЧИЙ
КАТАКЛІЗМ

ПЕРЕДМОВА

Вітаю в Павучому Катаклізмі, організації, що займається документуванням та акредитацією Павуків з усіх земель, до яких ми можемо дістатися.

Я сподіваюся, ця збірка опинилася в тебе в руках санкціоновано та згідно зі всіма правилами передачі секретних документів. Бережи її, бо в ній наявно забагато інформації про силу, здібності, характеристики та спосіб життя десятків супергероїв.

Майстри нашої організації — письменники та художники — змальовували їхню буденність, але разом з тим — проводили оцінку їхньої потужності, ти помітиш їх на сторінках, вивчи уважно, від цієї інформації залежить твоє життя.

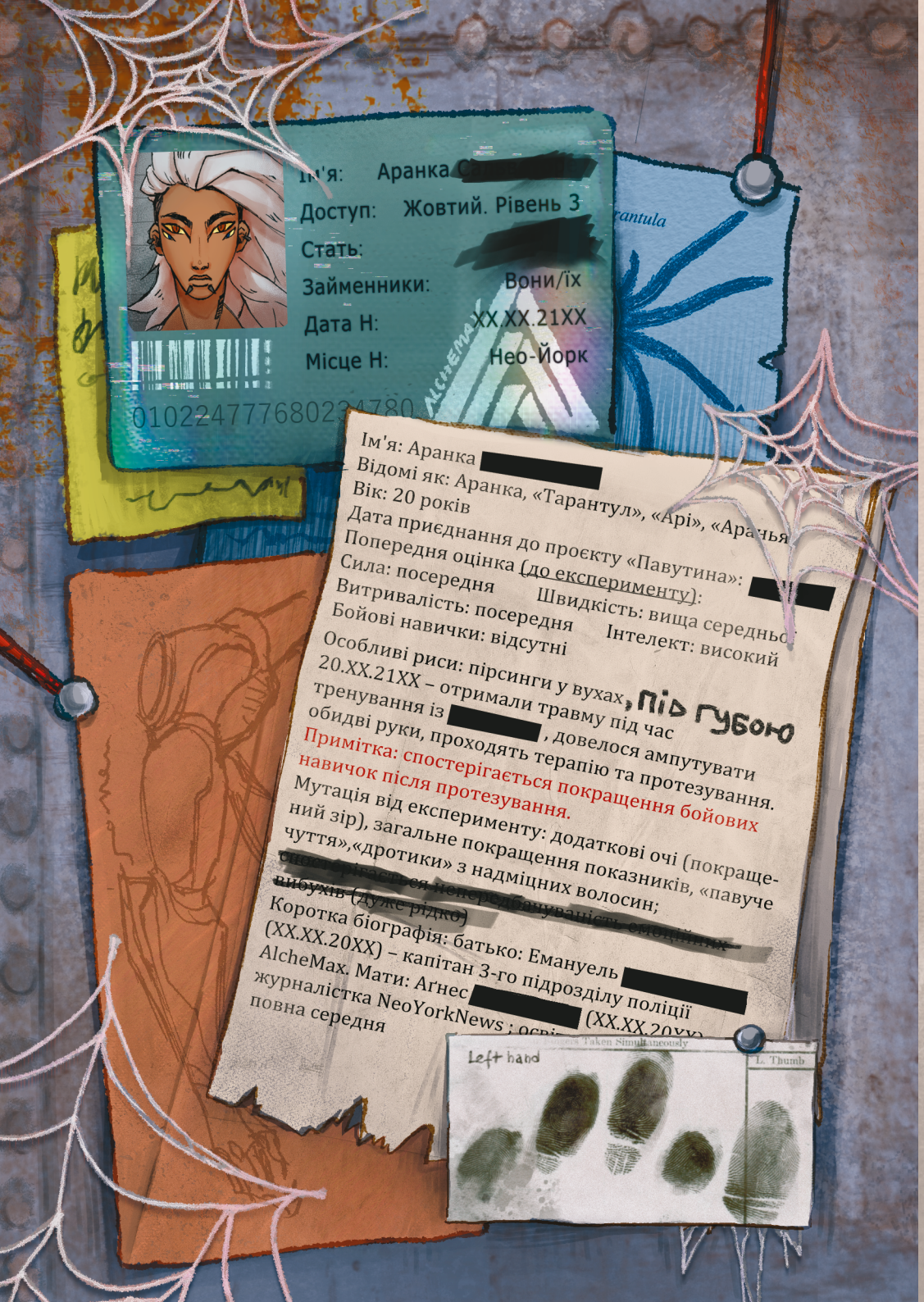

ПІДБАДЬОРИСЬ

Художниця: MaracuyaM

Письменниця: Ven Temann

Моє ім’я — Аранка. Увесь свій час я тільки те й роблю, що рятую місто разом з повстанцями. От навіть просто зараз — якась ідіотка відволікла мене від надзвичайно важливого патрулю, бо їй захотілося, бачте, полиходійствувати. Важко бути єдиною людиною-павуком, особливо, коли…

— Заради всього святого, досить! — перериває мене докторка О.К. Тавіус. Вона звисає зі стелі догори дриґом, причеплена за ногу, і щойно знову зробила оберт, зустрівшись зі мною поглядом. Це я прив’язали її до металевої балки на будівництві.— Якби мені платили щоразу, коли ви, павуки, заводите цю свою шарманку, я б…

— Тц-тц-тц,— тепер уже я не даю їй договорити.— Якщо Ви такі кмітливі, докторко, то підкажіть — що я збиралась казати далі?

Я дивлюсь на те, як Тавіус знову обертається, а вона глибоко вдихає і починає торохтіти:

— Ти збиралась сказати, що одного дня все змінилось, бо тебе вкусив дурнуватий радіоактивний павук, від чого ти отримали сили, і відтоді були однією-єдиною людиною-павуком. І ще щось там про відповідальність буде.

— Це все? — я розчаровано тицяю в її спину своїм металевим пальцем — щоб пришвидшити обертання.

Жінка не відповідає. Я задкую на кілька кроків, щоб краще роздивитись своє творіння. Так, якби я покинули її тут, вона ще не скоро вибралася б. Висіла б собі тут, страждаючи від глюків — таке завжди стається з гостями Звідти. А я просто пішли б собі у своїх справах, залишивши цю проблему поліції чи повстанцям. Але чомусь мені хочеться продовжити розмову. Можливо, річ у тім, що мені самотньо. «Важко бути єдиною людиною-павуком. Особливо коли ще кілька місяців тому вас було більше десятка»,— ось, що я намагались сказати докторці.

Так вже повелося, що у нашому місті ситуація з лиходіями просто жахлива. Вони тут усюди — принаймні, були колись. Доки такі компанії, як AlcheMax, не почали нові дослідження. Вони почали створювати супергероїв, а потім надавати їм цілі команди

асистентів, всілякі круті примочки… Звучить чудово, погодьтесь? Але не для мене. Не для цього світу бідняків, які після стількох воєн змушені помирати від голоду. Я не з чужого досвіду знаю про всі ці жахи.

Аби вижити, мені довелось піти на ризик — погодитись на експерименти. Звісно, тоді я не здогадувались, чим це обернеться, мене більше цікавила можливість трохи заробити. Можливо, заробити стільки, що мій батько міг би звільнитись!.. Ох, як же мені цього хотілося. І плата тоді здавалась невеликою — стати експериментом, мутантом. Солдатом-захисником цивільних. Дуже благородно, еге ж? Але коли я оголосили про свою ідею батькам, мати ледь не зомліла, а тато навідріз відмовився підписувати дурнуватий папірчик про згоду законних опікунів. Тоді я, недовго думаючи, підробили його підпис поки він був на роботі, і щасливо віднесли свою заявку на пошту. Можна було б і в саму компанію прийти, але саме там тато і працює. Він — капітан відділку охорони AlcheMax… На жаль.

Вже через кілька тижнів відбулось жеребкування та моє ім'я, разом з іменами кільканадцяти людей різного віку, внесли у Список. І почалося наше тренування. Моїх однолітків там було двоє — Пітер Паркер, мій ліпший друг ще зі школи, та Максін Стейсі, яка не любила своє перше ім'я — Ґвен. Ми всі проходили навчання, щоб стати людьми-павуками. У кожного сили були подібні, але чимось особливі: Пітер міг плести природну павутину, Макс була надзвичайно швидкою і граційною, інші теж усяке вміли. Я були посередніми. Так, у мене на ногах є ці дурнуваті «дротики» з волосся, як у тарантулів, які весь час ранять людей довкола через мою необережність, і додаткові очі, що допомагають краще бачити, але до них я так і не звикли.

Навчання тривало три роки, а коли нас нарешті повідомили про наближення випускного, ми святкували. Два тижні ми п'яніли від передчуття тріумфу. Я мріяли, що мої батьки пишатимуться і все владнається. А тоді настав «випускний іспит».

Ми нічого про це не знали. Одного вечора я лягли спати у своє ліжко в тісній кімнатці на мінус третьому поверсі AlcheMax — а прокинулись на Арені. З невеличким рюкзаком: ніж, порожня фляга, кілька сухарів… На зап'ясті у мене був комунікатор, який активувався після мого пробудження.

«Вітаємо з початком іспиту. Ваша ціль — знищити суперників. Нехай вам усміхнеться удача, і не забувайте про свою відповідальність перед громадянами». Далі комунікатор назвав живих супротивників — усіх моїх колег. І тоді почались Ігри…

— Воу, оце справді щось новеньке.

Я різко обертаюсь. Невже увесь час я згадували вголос?

— Мені вже доводилося бачитися з кількома вашими, але всі вони завжди були єдиними павуками. Це цікаво. То де твій Пітер?

Я не відповідаю. Лише намагаюся не дихати, не рухатись, аби тільки не згадати його обличчя у той останній момент. Це правда, я і досі слабкі. А ось вони — мої друзі — не були такими. Та вони загинули, і я не можу не відчувати провини. Вони загинули, рятуючи мене. І їх друзі-повстанці ризикували заради мене. Пітер — той узагалі прикрив мене власними обіймами, щоб захистити від нападу іншого павука. І в цей момент він, бляха, усміхався!.. Це була така жахлива усмішка людини, що так і не втратила надію, хай навіть втратила все інше… Я — повна протилежність йому. З ним, з тією його усмішкою я втратили себе. Залишилася лиш ця оболонка з металевими руками та чотирма очима.

— Відпусти мене, га? — ніби просить про перемир'я докторка.

Знову дивлюся на неї. Вона вже припинила обертатися. Мені дуже хочеться знов її підштовхнути, але я стримуюся.

— Гаразд,— зітхаю, відчуваючи, що вже награлися.— Все одно ви тут довго не протягнете. Йдіть додому, доку.

Я опускаю її додолу і спостерігаю за тим, як вона відкриває портал.

— Ти… цей, підбадьорись,— каже вона наостанок.

— Ага.

Я випускаю штучну павутину, чіпляючись за дах найближчої будівлі. Не знаю чому, та я всміхаюсь. «Підбадьорись»,— лунає у мене в голові.

ARANKA
EARTH 0601
210cm
DEF
STM
STR
HP
INT
SPD

НАЗВА

Художниця: Кізонька

Письменниця: Rina

— Привіт, тату. Давно не бачилися.

Вів'єн присів біля могили батька, поклавши нові квіти. Сьогодні була його річниця смерті. Матір прибирала навколо, щоб було чистенько. Це був не надто приємний день: сірі хмаринки на небі, холодний вітер, от-от мав початися дощ. Вів'єн зітхнув і обійняв коліна руками, бажаючи здаватися якомога меншим.

— У нас справи поки йдуть добре,— Вів'єн легко всміхнувся, подивившись на маму, яка наспівувала собі щось під ніс.— Маму взяли на нову роботу, а я добре вчуся у школі. Учителі з хімії та фізики хвалять мене, кажуть, що я справжній вчений.

У відповідь тиша. І так кожні пів року. Вони з матір'ю відвідували могилу батька, щоб трохи прибрати та покласти нові квіти. Вів'єн полюбляв розповідати про нові події у своєму житті. Він сподівався, навіть вірив, що його тато слухає геть усе. Ніхто не може засудити Вів'єна за це, хлопцеві лише п'ятнадцять років.

— Нам тебе не вистачає, тату. Дуже хотілося б, щоб ти був поруч.

Вів'єн сховав обличчя в руках. Мама ніколи не засуджувала свого хлопчика за сльози, але він усе одно не міг собі дозволити ось так гірко ридати. Тіло почало тремтіти від сліз, які не вдалося стримати. Вів'єн бурмотів собі під ніс вибачення перед могилою рідного батька.

— Ауч!

Раптом щось вкусило його за руку. Вів'єн відірвав руки від обличчя та поглянув на тильну сторону долоні. Павук. Вів'єн обережно взяв його й поклав на траву, а потім подивився на місце укусу. Шкіра почервоніла, було добре видно дві маленькі цяточки від укусу. Берч злякався та підійшов до мами, яка закінчила прибирати навколо і просто розмовляла телефоном з подругою.

— Мамо, мене... Мене вкусив павук.

— Що?! Коли? Зараз? — Вів'єн кивнув, а мамині очі розширилися від страху.— Я тобі передзвоню пізніше, люба,— жінка скинула

слухавку й подивилась на сина.— Ми йдемо додому! Треба ретельно промити ранку!

Матір схопила сина під руку і, взявши сумочку, швидким кроком пішла з цвинтаря. Вів'єн подивився через плече на могилу батька.

— Бувай, татку.

***

З того інциденту минув місяць. Мама Вів'єна захворіла. Туберкульоз. Її звільнили з роботи. Грошей на лікування не вистачає. Берч сидів за ноутбуком і ламав голову. Треба було знайти гроші. Терміново. Не можна було дозволити мамі померти.

— Ну чому ніхто не може взяти підлітка хоча б на день?! — Вів'єн ударив кулаками по столу.— Спочатку маму звільняють через хворобу, а потім просто залишають нас обох без будь-якої фінансової допомоги! Аргх, ненавиджу це!

Як би сильно Вів'єн ненавидів усю цю ситуацію, він не міг гніватися на рідну маму. Вона не винна в тому, що захворіла. Ніхто не винен. Вів'єн гнівався тільки на себе. Він був підлітком, ще не учень старшої школи! Де звичайний хлопчик може легко заробити хоча б трохи грошей?

— Хотів би я, щоб ти був з нами, тату.

Берч тяжко зітхнув. Минуле змінити неможливо, але можна побудувати майбутнє. Не треба так швидко здаватися. Раптом телефон задзвонив. Вів'єн подивився на екран. Незнайомий номер.

— Алло? Хто це?

— Вітаю. Ви Ерік Вів'єн Етанаель Берч, усе правильно? — по той бік спитав доброзичливий чоловічий голос.

— Т-Так, це я,— Вів'єн не часто чув своє повне ім'я. Зазвичай лише в документах міг побачити.— Хто це? З ким я розмовляю?

— Називайте мене Ед. Я побачив, що на сайті для пошуку роботи Ви виклали свою анкету. Ваші знання з хімії та фізики неабияк вражають, а Вам лише п'ятнадцять років. Чи не бажаєте Ви працювати в лабораторії?

— А що за лабораторія? Що Ви робите?

— Ми допомагаємо людям, які тяжко хворі,— відповів так званий Ед.— Якщо казати коротко, то наші вчені зацікавлені в тому, щоб допомогти людям жити далі, не зважаючи на рак чи ще чого гірше. Наша лабораторія відповідає за майбутнє нашого світу,— Вів'єн ковтнув слину. Звучало занадто серйозно для п'ятнадцятирічного підлітка.— Так легко вченим Ви не станете, але можете спочатку пройти стажування, а потім приєднатися до нашої дружньої команди.

— А я... Я зможу отримувати зарплату?

— Одразу такі питання ставите, вражає,— Вів'єн почув, як чоловік засміявся.— Поки Ви будете проходити стажування, Ваша зарплата становитиме тисяча п'ятсот євро в місяць. Уже потім, коли станете повноцінним вченим, можете отримувати понад вісім тисяч євро. Вас влаштовує така сума?

— Ці-Цілком влаштовує! — Вів'єн аж усміхнувся. Це було вперше з того дня, як його мама захворіла.— Коли й куди мені підійти тоді?

— Я скину Вам детальну інформацію трохи пізніше. Зараз можу порадити зібрати усі свої речі,— Вів'єн уже хотів почати панікувати, але Ед швидко додав: — Не хвилюйтесь, юначе. Ми просто надаємо кожному робітнику власну кімнату, щоб було легше жити.

— Ох, тоді добре. Гарного дня!

Чоловік побажав у відповідь теж саме і скинув трубку. Вів'єн радів. Життя піде на краще, коли він заробить достатньо грошей на лікування матері.

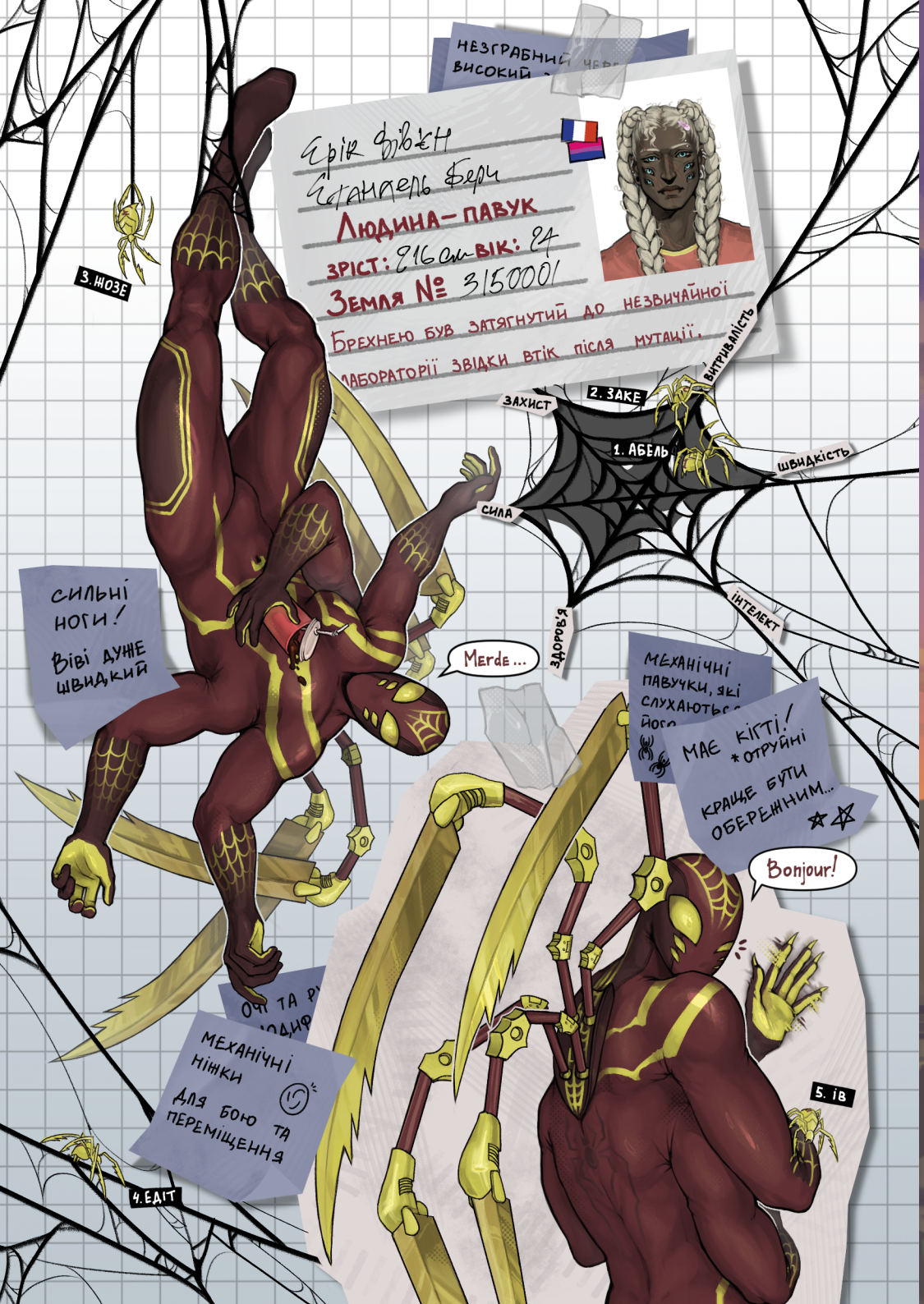

Ерік Фівєн
Етанатель Бери
Людина-павук
Зріст: 216 см Вік: 24
Земля № 3150001
Брехнею був затягнутий до незвичайної лабораторії звідки втік після мутації.
3. ЖОЗЕ
2. ЗАКЕ
ЗАХИСТ
1. АБЕЛЬ
ВИТРИВАЛІСТЬ
ШВИДКІСТЬ
СИЛА
ЗДОРОВ'Я
ІНТЕЛЕКТ
СИЛЬНІ НОГИ! ВІВІ ДУЖЕ ШВИДКИЙ
Merde...
МЕХАНІЧНІ ПАВУЧКИ, ЯКІ СЛУХАЮТЬСЯ ЙОГО
МАЄ КІГТІ! *ОТРУЙНІ КРАЩЕ БУТИ ОБЕРЕЖНИМ...
Bonjour!
МЕХАНІЧНІ НІЖКИ ДЛЯ БОЮ ТА ПЕРЕМІЩЕННЯ
5. ІВ
4. ЕДІТ

ЦІ РУКИ НІЧОГО НЕ КРАЛИ

Художниця: Софон

Письменниця: Айрен

— Ні, ну ти бачиш це? Бачиш?

Роан стискає газету так сильно, що ледь не розриває її, закопавшись носом у саму її середину,— очима на цій жахливій брехливій статті; проте у відповідь чує не те, що очікувала:

— Дейлі баґ? Це вони *нас* жуками назвали?

— І це все, що тебе хвилює, Кріс? — пищить-вигукує Роан, розвертаючи газету до подруги, показуючи їй ту саму статтю.— «Павуки чи паву-злодії»? Тобто, *серйозно*?

Кріс потягується на своєму стільці, наче написане її не цікавить, щойно з поля її зору зникає ненависне «Дейлі Баґ».

— Я не потерплю зневаги до павуків у цьому домі,— знизує плечима вона та просто розвертається до свого спорядження, яке після останньої їхньої вилазки потребує довгоочікуваної уваги. Зрештою, Кріс відкладала його технічний огляд вже кілька місяців, і так, не дивно, що настав час.

Проте не в цьому сенс.

Роан же, на противагу своїй зазвичай спокійній та ординарній особистості, зараз навіть навушники спустила з голови на шию, щоб добре чути себе при читанні та паралельних жалобах на прочитане.

— Вони навіть назву нормальну вигадати не спроможні, зате як називати нас злодіями — так це завжди будь ласка!

Насправді в цьому не було нічого дивного. В якомусь сенсі їхній не зовсім героїчний дует і справді підходив під сьогоднішній опис: безсердечні, лихі та жорстокі павуко-люди, які крали все, що погано лежить та гарно блищить. Хоча це більше стосувалось випадків, коли у Кріс був поганий настрій і вона хотіла розвіятись, бо Роан зазвичай робила все тихо й непомітно.

Тобто так, бувало, вони здійснювали вилазки в місто, щоб вкрасти щось. Можливо, обчистити якогось мільйонера, настільки гладкого, що коли він переходив з кімнати в кімнату, то спочатку там показувалось його пузо, а тільки потім — обличчя. Можливо, якусь багату компанію, яка використовувала нелегальну працю

та навіть цента не виділяла на благодійність.

І попри те, що вони робили це все з хорошими намірами, тому що не залишали награбоване собі,— «бо що нам взагалі робити з цією купою грошей?» — а, власне, допомагали тим, кому ця допомога була потрібна… Попри це все, у Роан зазвичай не було заперечень. Злодії то злодії, вона просто натягувала навушники назад і поверталась до того, щоб зливатися з інтер'єром, якщо вони з Кріс не планували наступний грандіозний набіг на когось чи просто не влаштовували собі вечір читання фанфіків по Супермену та Бетмену.

Але сьогодні, о, сьогодні все було інакше.

— Нащо нас поливати брудом саме тоді, коли ми ледь не порвали собі сраки, *повертаючи* награбоване в якийсь ювелірний магазин? — Роан трясе газету так, наче вона особисто винна у всіх її бідах, і разом із тим дзенькотить браслет на її руці, скочуючись вниз до ліктя.

Кріс пирхає та розвертається до неї — коли вона не знімає своєї маски, то весь час має вигляд, ніби насміхається. По-доброму, звичайно, але Роан все одного хочеться нещасно занити.

— Ну, якби хтось не кричав: «Ви ж навіть не знаєте цінності цього, покидьки!» чи «Віддайте, воно моє!», то-о…

В наступну мить Кріс схиляє голову, і павутина, випущена Роан, пролітає повз — Кріс тільки крізь сміх каже: «Теж тебе люблю».

«Що ж, можливо, Роан цього разу захопилась»,— думає вона, потираючи порум'янівшу від сорому шию. Але що вдіяти, якщо так все наклалося разом: власників ювелірного вона знала ледь не особисто, гонитва за злочинцями була виснажливою, а викид адреналіну від боротьби пліч-о-пліч із Кріс як завжди керував її тілом майже на автопілоті. Роан подобаються такі миті, адже вони двоє, не знаючи оригінально жодних бойових мистецтв, певною мірою вигадали якесь своє — повністю неповторне й іноді навіть дике. Або смішне.

Як цього разу, коли Роан, користуючись своїми невеликими розмірами, сховалась у Кріс на спині, щоб атакувати неочікувано в найбільш слушний момент. Це було весело.

Роан зітхає.

— Я знаю, що тобі образливо,— журить її Кріс,— але світ ніколи не буде нам вдячний. Головне, що ми знаємо, що робимо добрі вчинки.

— Знаю…

— І цього разу в нас хоча б гарненькі сувеніри залишились,— шкіриться Кріс, і Роан інстинктивно прикриває браслет на руці.

— Ми їх *не крали*!

Кріс переможено підіймає руки.

— Так, так. Це *компенсація за моральну шкоду*.

Обурена Роан, розуміючи, що в неї закінчились сили на те, щоб продовжувати жалітися, притуляється чолом до холодного вікна та дивиться вниз.

— Ого, там у когось ящірка на плечі,— монотонно бурмотить вона, затримавши погляд на, здається, ігуані на випадковому перехожому.

Від різкого падіння стільця одразу по тому вона ледь не підскакує — Кріс стоїть біля столу, теж дивлячись у вікно, наче щось вираховуючи.

— Кріс? Ти в порядку? — у Кріс в очах горіло щось незрозуміле, але водночас щось неймовірно знайоме.

Роан встигла тільки кліпнути, коли Кріс вже натягнула на себе відремонтоване спорядження та поквапилася вискочити з вікна. Павуче чуття Роан, звичайно, встигло усвідомити, що сталося, от тільки мозок зрозумів усе тільки за хвилину — і тільки тоді вона кинулась до вікна теж.

— Ні, Кріс, ми *не будемо* красти ящірку! Сті-!

КРІС
SPIDER HEART
1863/4
170
22
ЛЮБИТЬ ПАВУКІВ. ПРЯМ ДУЖЕ.
ХРУП
захист
витривалість
сила
швидкість
здоров'я
інтелект

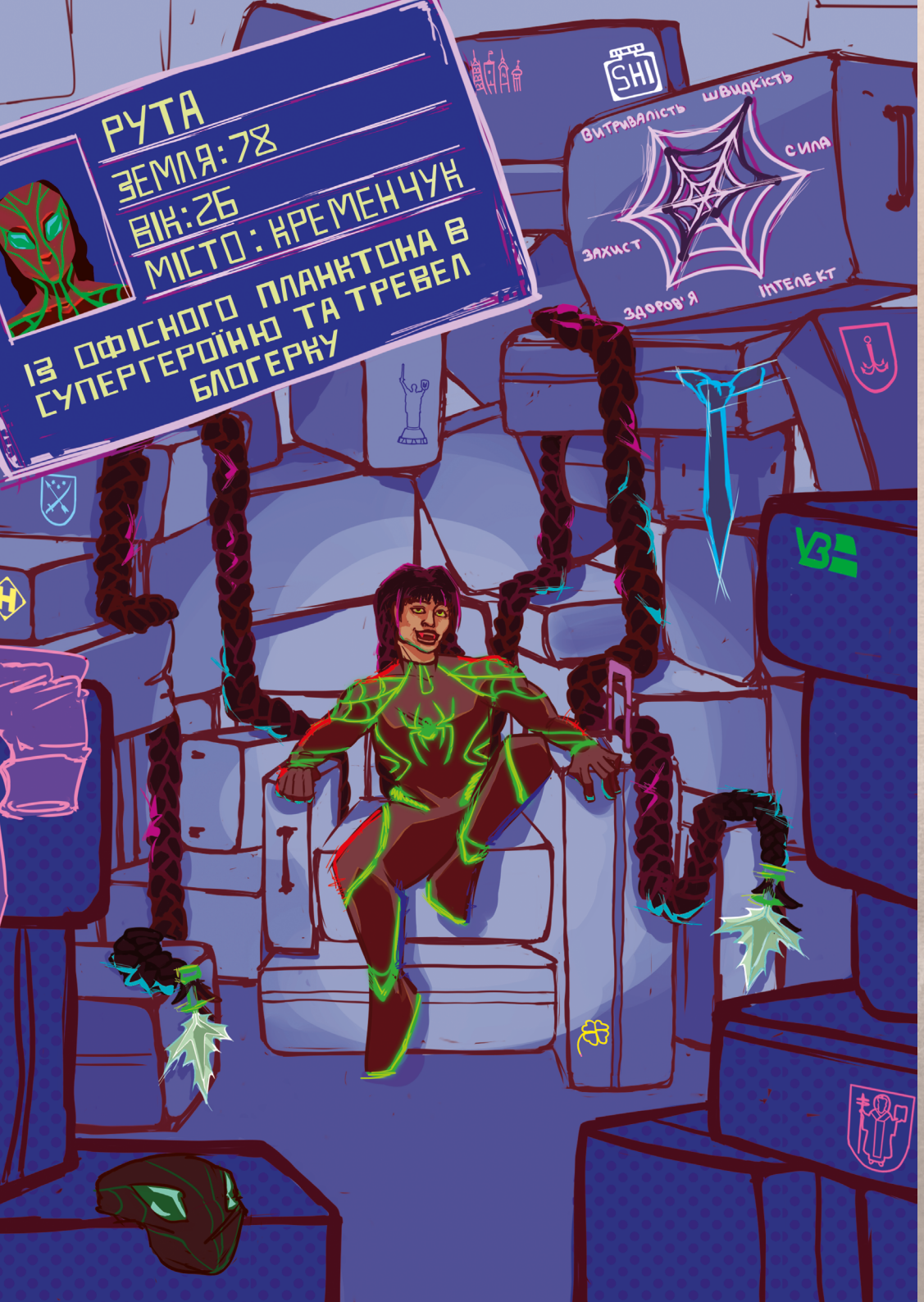

РУТА

Художниця: shiBanka

Письменниця: Orpiona

Це завжди якісь депресивні своєю занедбаністю склади й заводи та ніколи — модні місцинки з коктейлями та живою музикою. Іноді здається, у босів місцевої нелегальщини та мого колишнього більше спільного, ніж можна уявити: любов до злиденних закапелків — і ще бажання зжити мене зі світу. Неприємна тенденція.

Хоча б Ліса тримає позитивну планку.

Думки про Лісу покращують мені настрій на додачу до радісного передчуття цілі. Півтора року пошуків, купа допитаних поганців та викрадених документів — і от я майже на місці. Відділяє нас всього лиш один (поки що) притомний Слон.

Видно, кримінальні боси зловили дзен. З моменту, як я влізла в розтрощене виробниче вікно й проповзла під стелею з десяток кімнат в напрямку потрібної, зустріла лише трьох кволеньких Прайдових. Тепер, коли я біля цілі, залишився всього-то один. Справа однієї хвилини.

Тіло, натягнуте, мов струна, вібрує в передчутті бійки, але я тримаю себе під контролем. Сьогодні треба бути тихою, непомітною — не хочу налякати погромом науковицю.

Але швиденько відгамселити поганця можна. Для розрядки.

По стелі, прихована глибокими тінями, хутко повзу до Слона. Він гігантський, і геном його явно запозичив добру долю мутацій — ці вуха та хобот, жесть! — не хотіла б я бути його матінкою в пологах. Чи коханкою.

Наближаюсь беззвучно, що важкувато для моєї комплекції. Одна з товстих кіс стрімкою змією мчить до нього, блискавично обплітає рота,— ані циц! — а сама я різко стрибаю і в'їдаюся іклами в шию, вагою звалюючи з ніг! Отрута наповнює кров миттєво.

Хапаю обм'яклу тушку та привалюю до стінки подалі в тіні.

Чудова робота, Руто. З тасками в офісі ти вправлялась гірше. Чи завдяки радіації, чи просто я ніколи не вписувалась в формат «з 9 до 5»?

Швидко обшукую кишені старезного спортивного костюма: купа зброї, нуль документів, зате є ламінована фотокартка з діточками. Двоє янголяток розміром з шафу-купе — явно в татка вдались.

Засовую її в бананку на талії — спандекс не розрахований на кишені, а сувеніри я люблю — і прямую далі. Вся моя увага тільки на приміщенні попереду.

Я стільки разів це уявляла: рятую науковицю, що створила мого павука, приводжу до нас з Лісою, і ми стаємо найкрутішою командою у боротьбі з криміналом! Ще й Ліса нарешті кидає свій фріланс.

І ось я за крок від втілення мрії в реальність. Так зворушливо.

Проте всередині мене очікує драма. Дама в білому халаті не сидить прив'язаною до батареї полонянкою, а вільно проходжається, ще й з висячою в кобурі пушкою. А на дешевій табуретці біля неї сидить дрищавий чолов'яга з рідкими вусиками.

— Гліб?! — Одним рухом стягую з себе маску — здається, захисні лінзи посилають мені галюни.

Але ні, на жаль, він реальний.

— Рута?! — Явно так само «радий» мене бачити.

— Рута? — Дамочка в білому халаті підводить голову, і оце фарбовано-руде каре виводить мій мозок з ладу.

— Ліса?!

— Ти знаєш Алісу? — Ще більше офігіває Гліб.

— Щось вже не впевнена. Якого хріна ти забула тут?!

— Працюю.

Стає дуже нерадісно.

— А як же фріланс?

Чесно, до останнього не хочу вірити.

Її обличчя набуває такого виразу, що озвучувати гірку правду навіть не доводиться: Ліса, з якою я ділю квартиру та останню локшину з цілодобового, завідує злодійською лабораторією.

Бляха.

— Тепер зрозуміло, чого ти у вільний час КРОКи проходила. Я-то думала, сумуєш, бо в мед не взяли.

— Взагалі-то справді не взяли.

— І ти вирішила звалити в академ і шаманити з генами тварин, клепаючи штучних Прайдових Людей?

— Досить прибуткова річ, якщо знайти правильних спонсорів.

А мені кредит потрібно гасити…

До речі, точно, треба не забути й мені закинути.

— …це наша з Глібом давня справа, і досить успішна — просто подивись на себе, Руто…

— Отут пригальмуй.— Витріщаюсь на довбня на сраній табуретці.— Тебе взяли в лабораторію? Ти ж тільки підлогу терти вмієш.

— Я знаходжу людей для нових експериментів!

— Як знайшов мене? Тож я — частина плану? Може тобі ще й відвалювали грошенят, щоб зі мною зустрічався?

— Мені не настільки добре платять, Руто,— огризається.

От чортяка.

— Лісо, я вважала тебе полонянкою корпорації та фантазувала, як врятую тебе, а потім ми станемо крутою супергеройською командою. І тепер що?

— Розчарую: геройство ніколи не було у мене в пріоритеті. Але ми все ще можемо бути командою. Трохи не такою, як ти собі уявляла. Тільки ти і я; Гліба звільнимо сьогоднішньою датою.

— Гей!

Перспектива чудова, але:

— Тут проблемка: з твоїм фрілансом я ще якось мирилась, але махінації з генною модифікацією? Гівняна роботка.

Лісине лице стає кам'яним.

— Твої тревел-блоги також на престижність не тягнуть.

— Вони взірцево-регулярні й сил займають більше, ніж усі твої колупання в пробірках! І в мене хоча б ФОП є.

Сім тисяч підписників не так-то легко даються, особливо коли намагаєшся вдати з себе дрона, а не летючу над містом павучиху-супергероїню з камерою.

— Тож ні?

— Сорі, Лісо, моральний кодекс і ККУ не дозволяють.

Серце моє розбите, а квартплату тепер доведеться самій тягнути, але чого не зробиш заради добра?

Тож я одягаю маску. Сталь на кінчиках кіс весело дрижить у передчутті. Ламінована фотокартка відчувається навіть крізь бананку та спандекс — пора додати до неї ще парочку злодійських сувенірчиків.

Вбивство Маділі Акіруки

Славнозвісна Маділі Акірука, сучасна зірка генної інженерії та розробниця ліків від Маумівського синдрому, була знайдена мертвоюсьогодні вранці. Поки що поліція не розголошує деталі. Сім'я загиблої, які є діючими членами Наукової спілки, відомими біохіміками, відмовляються обговорювати трагедію. Однак нам вдалося поговорити з Усаміном, колишнім колегою пані Акіруки та близьким другом її сім'ї: вбитий горем науковець розповів

ПАВУК ПАВИЧ

Досьє [redacted]

Марату Акірука

Джерело:	дослідження Маділі
Псевдонім: Без Моралі	Вік: 21
Стать: Жінка	Зріст: 170,3

Особливості:

Волосся-павутиння
Нижні «ікла» з отрутою
Зір: 2 ока, бачить весь спектр (+ ультрафіолетовий діапазон)

Стрибок: макс. = 10 м
сер. = 2-3 м
Сонце покращує здібності

Сім'я:

сестра – [redacted]
батько – Імані Акірука
мати – Мсада Акірука

ЕМЛЯ: 5310

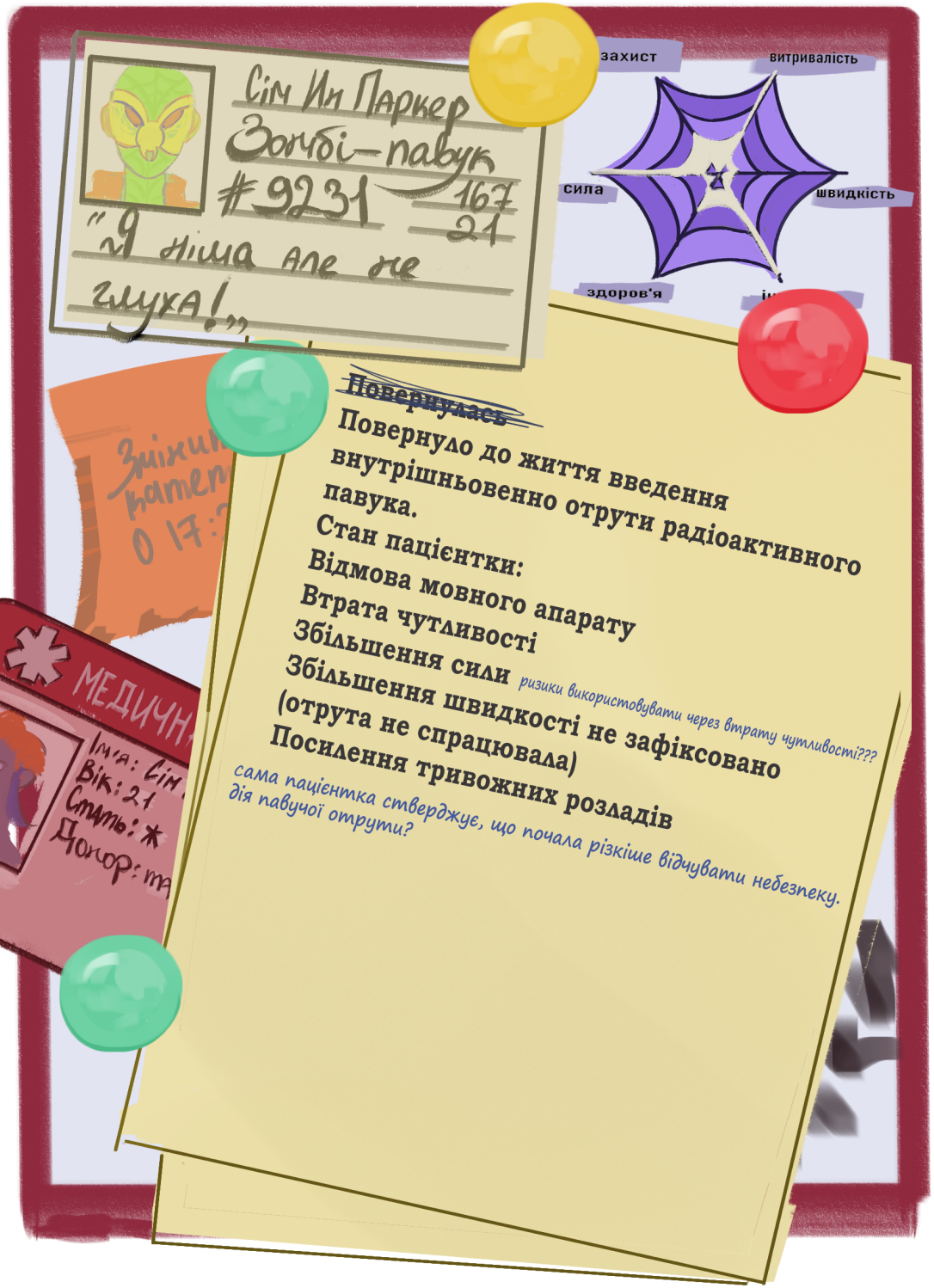

СІМ ИН

Художниця: Рута

Письменниця: Pretty Fungus

Уперше у цьому потоці шуму вдалося прийти до тями, коли наді мною пролетіла чужа, не хвилюйтесь, вже давно мертва голова. Поки мозок розривався від павучого чуття.

Обернись! Стережись! Урятуй! Не забудь! Ти тепер не можеш промахнутись… Ти тепер не можеш промахнутись!

Шкода, що на це неповоротке тіло павуче чуття не працювали складно.

Зібравшись усіма людськими силами й надлюдськими можливостями павучка, я оглянула територію. Хто перший її потребує? Хто чекає на допомогу?

«Він!»

Голову наче автоматично розвернуло червоними кліщатами тривожних сигналів.

Дівчина в яскраво-зеленому костюмі за інерцією спробувала кричати. Та ні її становище, ні перегнилі голосові зв'язки цього зробити не дали. Об хрипи розбивались людські крики й уламки масового хвилювання.

Біжи!

Хлопець, до якого щойно намагались вербально дістатись, вже лежав на землі, впираючись долонями в протухле тіло.

— Грагх! Граааp!

Та героїня знала, що встигнути їй не під силу, як, власне, і кричати. Тіло досі дивне й незрозуміле для своєї власниці. Вона кинулась павутиною навздогін і смикнула за ногу того «глухого», аби врятувати від укусу одного.

Такі вже її теперішні дні — «будні» тут би не підійшли. Сьогодні субота.

«Сьогодні десята субота після того, як я стала такою. Сьогодні п'ятнадцята субота, як моє рідне… Так боляче промайнули згадки про минуле життя… Місто намагається вижити. І перша субота, в яку ми дізнались, що нашестя знищує тільки його. Як героїня я рада локальності подій. Як мешканка та пересічна людина я промовчу, наскільки в цій трагедії вразлива».

Недурно було б і привітатись, поки все завмерло в тиші. Де тут у нас направлена на героя камера?

«Привіт, моє ім'я Сім Ин, і я людина-павук з Зомбіленду. Я нова захисниця цього міста, яку ж воно й створило. Яку створила його найбільша трагедія.

І ось я в самому епіцентрі епічного бою.

Дивіться!»

Павучка шугнула вперед, протаранюючи новоприбулих мертвих.

Тіло неповоротке, урівноважене її станом, проте сила його. Вона стала, беручи на себе бій, беручи роль захисниці, танку, брами. Сила її зупинить усе. Врятує кожного, до кого дотягнеться павутина й міцна воля.

Зомбі один за одним, не відмовляючи собі ні в чому, впивались у неї зубами. І стояли після цього здивовано, що змогли спробувати на смак лиш захисний костюм, без розуміння всієї іронії ситуації й драми, що вже розігралась всередині на них схожої. А в наступну мить їх залишки розбивались важенним кулаком. Павучка одного за одним відправляла в нокаут, не вдивляючись в обличчя постраждалих, аби не побачити знайомого привітного сусіда, і захистити тих, кого він не умисно завчасно зоставив.

«Я людина-павук з Зомбіленду».

Я рятую людей і вбиваю їх. Бо ж зомбі, ким вони були?

Побачила один-єдиний укус, що знову зміг зачепити її, лиш коли навколо стало затихо для перебивання її думок.

Укус, що ще разом з головою, залишився на її руці.

«Тримається…»

Бах!

«Як і я».

У вухах повинна була пульсувати кров після бігу. Швидкого подолання з перепонами дистанції. Так само як на руці — відчуватись біль від рани, та Сім Ин лиш механічно зірвала залишки травми зі своєї руки.

«Ніякої крові мені вже не дочекатись».

Павучка розглядала порваний костюм: нову діру в ньому, і слід від зубів, що, власне, їй багато про що нагадало.

Вона тримала чуже лице і ладна була піднести до свого. Ладна була поріднитись, якби не сотні живих очей навколо. *«Вони теж мої, й та частина мене не зрозуміє поривань. Одягти мертве обличчя і побачити світ. Та частина все ще жива».*

Її врятував дядько Бен, від вірусу занесеного чужими зубами. Хоча сам він так не вважав…

— Ти ні в чому не винен!!! — повторювані знаки оклику — єдине, що могло передати справжні почуття, нанесені ручкою на папері.

— Іншого виходу не було!

Він мовчки чекав, коли допишу. Поки не підійшов і всю нішу його роздумів я відчула долонею на голові.

— Велика сила — то велика відповідальність. І я своєю знехтував.

Впевнена, він міцно обійняв, та новим тілом я вже не могла відчути.

— Але ти точно впораєшся.

Я вбиваю людей і рятую себе, сподіваючись, що одного ранку почути не «граааах», а слова.

Павучка стояла серед розкиданої гнилі й оплесків живих. Вони були вдячні, поки та думала, хто ж врешті-решт вона.

— Ах…

Сім Ин відкинула голову й окинула поглядом людей.

«Вони мої».

Рука потягнулась за магнітною табличкою, аби написати:

— Всі в порядку?

— Так…— перше неусвідомлене з полегшенням «ах».

— Так.

— Так!

— ТАК!

Ожили.

Містяни знали, що робити далі. Прибирання залишків за ними — це вдячність і плата. Не все ж їй робити. Не все ж їй бачити.

Привіт, моє ім'я Сім Ин.

Я людина-павук з Зомбіленду, який став реальністю через розробку вчених і припинився жертвою мого дядька Бена. Це він так говорить. Говорив так, бо вважає своєю найбільшою помилкою мене в такому стані. Коли ми були на межі життя та смерті, яка для мене вже була занадто тонкою, аби говорити про перше. Зомбі, як і сьогодні, вчепився в мене…

А павук дав силу пережити решту подій.

Я НЕ

ПІД РЯСОЮ

Художниця: MasterAlarm

Письменниця: Руденятко

— Знайдіть кожну химеру та приведіть їх до святої землі храму. Тільки так ми зможемо позбавитися зла, яке ховається серед нас. Приведіть сюди тих, хто не здатен викорінити пітьму зі свого тіла, приведіть їх до храму, і я подарую їм спокій. Я проведу їх в нове, світле життя,— власний голос здавався чужим. Знову й знову, рік у рік він говорив одне й те саме, звертаючись до зачарованого промовою натовпу перед собою. Проте ким були ці люди? Прості селяни та міщани, фанатично залежні від релігії, яку їм люб'язно подавали в кожному храмі на найближчі декілька сотень миль навкруги. І цей храм не був винятком — Рауль говорив саме те, що вони хотіли почути, своїм тихим голосом заспокоюючи їхні втомлені від роботи тіла й голови.

Слова самі злітали з його губ — він знав їх напам'ять і, здавалося, шепотів навіть у ті рідкісні години сну, коли його тіло нарешті розслаблялося, а розум поринав в плямисту імлу. Сьогодні було багато людей — хоча й менше, ніж зазвичай, проте це нормально, адже вже вечоріло. Від думки про це всередині нього щось дрібно тремтіло, щось, що зараз доводилося стримувати. Вночі на нього чекала важлива робота, але поки... Поки було ще рано.

Зараз він був просто Раулем Леонті, священником з невеликого містечка, загубленого в лісах. Сином найжорстокішого борця з «нечистю», який пішов по його стопах і продовжив сімейну справу.

***

Зняти головний убір і рясу, повісити їх на плечики, просунути пальці під дерев'яну стінку шафи, підняти та дістати з потаємного відсіку костюм — усе це Рауль зробив не замислюючись, щойно на місто опустилась ніч — за довгі роки він вже звик до цієї рутини. Так само легко та швидко він одягнув костюм — міцна тканина вкрила кінцівки, трохи ширший і легший плащ ліг зверху, ховаючи обриси тіла. Долоні обліпили короткі червоні рукавички. Маска-капелюх, схожа на ту, які носять акробати, з довгими хвостами-кінчиками та розрізами для очей не залишила й шансу бути впізнаним. Рауль кинув швидкий погляд у дзеркало й вискочив у вікно. Мить польоту — і він приземлився на м'яку траву.

Вдалині височіла міська в'язниця. Там його чекали — отець Рауль мав навідатися туди після півночі, аби забрати двох бранців для ритуалу.

Він швидко заліз на одне з дерев, яке росло поруч, і, відштовхнувшись від гілки, стрибнув до наступної. Це був швидкий і непомітний спосіб пересування — ніхто не запідозрив би, що високо в кронах ховається людина, а не сова чи білка.

Зовсім скоро Рауль опинився біля в'язниці. Проникнути всередину було просто. Він знав, в якій камері були бранці — сам же їх там закривав, тому помилитися було неможливо. По стіні він підповз до потрібної решітки та потягнув на себе — вона легко піддалася, як і повинна була. Рауль роками слідкував, аби ніхто її не замінив — і роками рятував з цієї камери «нечистих», яких сам туди й садив.

Він прослизнув всередину, намагаючись створювати як найменше шуму. У кутку сиділи, згорбившись, дві фігури. Вони налякано дивилися на нього, не наважуючись ні закричати, аби покликати варту, ні атакувати першими, аби захистити себе.

Що ж, це було йому на руку — Рауль пам'ятав, як колись йому тут зламали носа.

Він підніс палець до губ і шикнув, наказуючи підліткам бути тихими. Дівчина і хлопець, яким на вигляд було десь п'ятнадцять і дванадцять, налякано зиркнули на нього.

— Не бійтесь, я хочу допомогти. Слухайте мене. Не шуміть,— Рауль говорив тихо, не підвищуючи голос вище того мінімуму, на якому його було можливо почути. План був чіткий і перед дітьми стояв лише один вибір, від якого залежало все.— У вас є три варіанти: перший — я можу просто залишити вас тут, і тоді священник відріже ваші вуха і хвости — це вбереже вас від переслідувань, однак ви повинні будете навчитися співіснувати з людьми, яких так довго ненавиділи; другий — я можу відпустити вас, але тоді вам доведеться і надалі боротися проти всього світу. І врешті-решт, я можу забрати ваші життя і вберегти від подальших страждань. Вибір за вами.

***

Рауль постукав у двері. Вже було за північ — його чекали. Двері одразу відчинили та вартовий йому усміхнувся, простягаючи ключ.

— Як ви, пане? Готові до ритуалу?

— Звісно. Нічого незвичайного,— Рауль взяв ключ і пройшов всередину. Треба було приготуватися залучити всі свої акторські навички, адже він вже знав, що побачить в камері.

За декілька хвилин він був біля потрібних дверей. Ключ з натугою прокрутився в іржавому замку, а тоді Рауль зайшов у камеру, в якій був всього декілька годин назад. Місячне сяйво заливало кам'яну підлогу, миші шаруділи в кутках — оце було й усе.

Діти зникли.

Вартові, які весь цей час були поруч, побачивши це, ледь не зомліли.

Не потрібно було нічого говорити — вони й самі зрозуміли, що якимось неймовірним чином химери втекли. Чоловіки завмерли на мить, а тоді швидко побігли до командира — на Рауля вже ніхто не зважав.

Він усміхнувся кутиком губ — цього разу щиро, і подивився у вікно. За решіткою простягався ліс — і Раулю здавалося, що він чув стукіт двох маленьких сердець, які віддалялися від міста.

Вони зробили свій вибір.

Ім'я: Їїїтр
Земля №814
Прибулець

Почастувався радіоактивним павуком, з тих пір почувається не в своїй тарілці

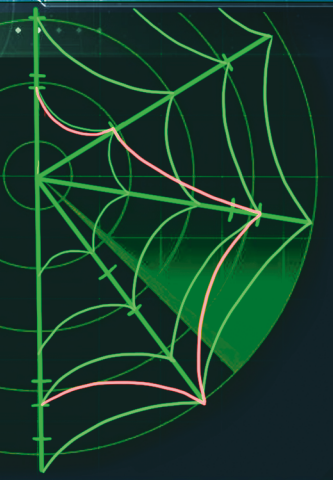

Увага!
"Вісник" повідомляє,
що вранці на вулицях нашого міста було помічено невизначену особу, яка, ймовірно несе загрозу миру і порядку.
Просимо вас бути обережними, не ходити біля багатоповерхівок і не виходити з дому пізно уночі.

Поліція спробувала затримати його, однак невідомий утік, використовуючи дивну речовину, схожу на липку павутину.
Характерні ознаки: костюм синього та червоного кольорів,маска з одним великим оком і невідомий пристрій видовженої форми на маківці.
("Вісник" придбає будь які фото та відеозаписи невідомого)

МАРСЕЛЬ

Художниця: Їжачок

Письменниця: Kulbabka

Усе почалося в склепінчастому коридорі біля саду.

Для Марсель це було одне з перших чергувань: соромно визнавати, але тоді вона ще плуталась у коридорах і кімнатах, і час від часу знаходила себе на чужому посту, поки не сходило сонце.

Не знала вона й всіх придворних — про всяк випадок, не в обличчя, а за плітками, підслуханими розмовами.

За питаннями, які ставила тим, хто стояв поряд із нею на чергуванні.

Цього разу було так само: нове обличчя. Гарна жінка — занадто гарна, як для прислуги,— в пурпуровій оксамитовій сукні, з прикрасами всюди, куди могло впасти око. Але найбільше приваблювало її обличчя, хиже і впевнене, сповнене такої сили, яку Марсель ніколи не бачила в жодної іншої жінки.

Лицарка б прийняла її за славнозвісну королеву, але та була нижча, світліша і сором'язлива — її, взірець чистоти й християнської покірності, завжди оберігала купа дрібних службовців і захисників, яких вона, взагалі-то, не потребувала — настільки рідко опинялася поза своїми покоями.

Ця ж жінка була іншою: вона тільки глянула з-під темних брів таємничими зеленими очима — і всі одразу стали рівно, наче злякалися покарання.

— Хто це? — запитала Марсель напарника, ледь не ламаючи голос від того, як низько і по-чоловічому мала звучати, щоб не видати своєї статі.— Здається лячною.

— Квіннетт Бек,— так само пошепки відповів той.— Вона відьма, тому не дивись на неї занадто довго. Кажуть, вона може й на жабу перетворити.

Але Марсель не могла відвести від неї погляду.

Особливо тоді, коли вона повернулася та промовила одними вустами:

«Я знаю твій секрет, дівчинко».

Марсель відчула, як по шкірі пішли сироти.

Ніхто не мав знати.

Особливо ті, хто міг доповісти королю.

***

З того моменту вони зустрічалися… Неодноразово.

І кожного разу лицарка ловила її погляд на собі: навіть тоді, коли відьма, здавалося, говорила з кимось іншим, вона зачіпала поглядом, змушувала сердито випрямляти спину.

Крізь забрало казати: «До біса, я тебе не боюся».

Але не боятися було набагато важче, коли вона спиною підпирала стіну відьминих покоїв — тут пахло травами та магією, і у Марсель трохи паморочилася голова від диму в коридорі.

Відьма не підкрадалась до неї з іншого кінця коридору — йшла, наче королева, обводила пальцями холодний метал шолома та знімала однією рукою, наче він нічого не важив.

— Люблю жінок, що не схилили голови перед тими, хто за них гірший,— вона усміхнулась прямо лицарці в очі. Незнайоме відчуття — у Марсель наче жаром обдало тіло. Відьмин голос змушував її відчувати себе крольченям перед величною змією.

Але Марсель була не кроликом, а лицарем честі, тож ворухнула головою, позбуваючись тонких пальців Квіннет, і звела брови до перенісся.

Відьма усміхнулася й відступила.

— Пішли зі мною,— сказала опісля.

І Марсель була готова перебороти цього дракона.

***

Вони проводили багато часу разом відтоді, і гострі кігті відьми відчувалися все рідшими, а гіпнотичний шепіт наповнював світлу голову Марсель, туманячи чимось новим і незнайомим, начебто неприродним.

Квінетт з часом торкалася її все нижче і нижче — від волосся руками дійшла до шиї, усмішкою вуст з двох кроків наблизилася до стегон.

— Знаєш,— сказала вона якось, кучерями лоскочучи шию лицарки.— Нащо тобі схиляти голову перед королем? Ти набагато за нього краща.

І вони тоді зажартували це, теплі та зніжені сонцем самотньої відьминої башти.

***

А потім все закінчилося в тому ж коридорі, де вони зустрілися вперше.

Для Марсель це було останнє чергування: проте її набутті знання ледь не кожного камінчика в замку були зайвими, щоб зрозуміти — підлога тут ніколи не була всіяна мертвими, а кров не лилася на траву тоненьким струмочком.

Жахлива жінка — надто жахлива, щоб бути леді,— тримала в руках ножа.

І це пояснювало рублені рани її побратимів, пояснювало, чому їхні очі були такі скляні та безпорадні, і чому підлога була така незвичайно червона, і…

Відьма зиркнула на Марсель — у тієї підкосилися ноги. В очах не було нічого: ані тепла, ані любові, ані відданості. Квінетт пурпуровим оксамитом сукні витерла лезо від крові, і підійшла знову, як королева, ні, як небезпечна велика змія, чиї очі горіли голодом.

— Ти підеш зі мною,— сказала, і лицарка похитала головою, відмовляючи. Здається, це збило відьму з пантелику. Вона загарчала, схопила Марсель за волосся — і щось дуже темне наче перетекло з її мокрої долоні до шкіри лицарки.

Все скінчилося. Відьма була сильніша за всіх, змогла вбити тут кожного, вона…

Але те прокляття наче надавало їй незвичної сили, спокою посеред паніки — і лицарка дивилася на це все, завмерши. Агонія чужої ненависті закрила відьмі очі — навіть не треба було відволікати її, щоб взятися за рукоять побратимового меча, сильно відштовхнутися від підлоги, замахнутися, наче павутинням прилипнувши до шкіри й металу.

Лезо розрізало відкрите сукнею відьмине тіло від середини грудей до плеча, так глибоко й сильно, що вона тепер нікому не могла нашкодити.

Не нашкодила б, якби була простою людиною — але з-під шкіри проступила зеленувата луска, наче все її тіло — лише магічний костюм, оболонка, без якої Бек було б набагато зручніше і швидше діяти.

— Потвора! — у відчаї крикнула Марсель, але відьма лише засміялася.

— Подивися на себе,— хрипко відповіла вона.— Потім, коли сплетеш собі павутинку.

WANTED
WANTED
Dead or Alive
Spider knight
Проклятте
проклятте
проклятте
Шведкість
Сила
Заковія
Захист
Витривалість

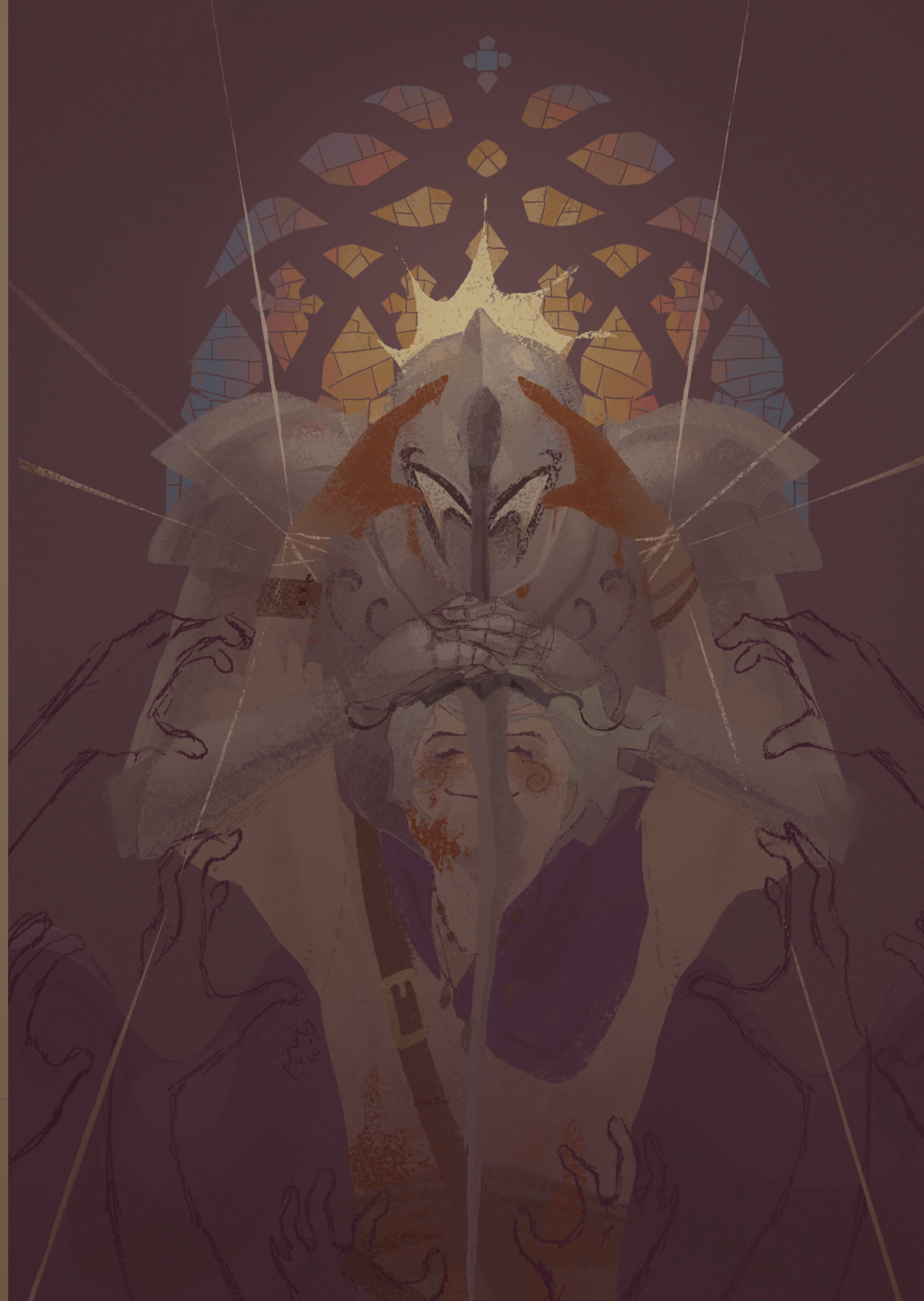

САРА

Художниця: Aemiracle

Письменниця: Silencerch

Сара відчувала, як сильно б'ється її серце. Більше за все вона сподівалась, що він не чує цього, поки вона ховається в якійсь комірці.

Зір став кращим, слух, нюх, сила…Все, що вона відчувала зараз, було занадто.

Вона не була готова. Але хіба до такого можна приготуватись?

Сара ховалась і тонула в жалості до себе. Чому тут не було хоч когось, хто сказав би, що треба робити? Вона була такою боягузкою, вчиняла зовсім не героїчно. Яка з неї супергероїня? Справжня Людина-павук зараз була закута в сусідній кімнаті, але все, на що була здатна вона — тихо тремтіти в темній комірці, прислухаючись до спішних кроків навколо, боючись почути кроки батька. Все це занадто нагадувало дитинство, і хоча зараз вона була далеко не дитиною, почувалась вона саме так. Вразливою.

«Людина-павук на неї сподівається»,— подумала вона: *«Якщо з нею щось станеться через мене, хто розбереться з наслідками?»*.

Вона нервово видихнула і піднялась на ноги. Прислухалась. *Зараз або ніколи.*

Людина-павук в кабінеті її батька, а сам батько вже не такий, як раніше, і їй доведеться з ним стикнутись. Вічно тікати не вийшло, еге ж? Сара спробувала заспокоїтись і відчинила двері.

Раптовий звук привернув увагу знесиленої супергероїні посеред кімнати, що була прив'язана та прикріплена до купи невідомих їй приладів.

— Ти…така як я,— промовила вона тихо, проте Сара почула. Їй не треба було навіть дивитись на Сару, щоб зрозуміти, що сталось з дівчиною навпроти.— Вибач…— пробурмотіла вона, хитаючи головою. Один раз вона була необачною і ось, що трапилось.

— Я хочу допомогти,— швидко сказала Сара, з надією дивлячись на дівчину. Та не відреагувала і Сара швидко кинулась до неї, від'єднуючи від приладів та намагаючись якомога швидше розрізати мотузки.

Звук кроків змусив її ще більше нервувати. *Тільки не батько.*

Звільнити Людину-павука було не важко, але вона явно була заслабка для бою.

Паніка тихо наростала всередині дівчини.

Кроки ставали ближчими.

— Гей, вставай,— сказала Сара, тримаючи обличчя дівчини в долонях.— Будь ласка, я не зможу сама…

— Пробач, я не думаю, що в мене залишились якісь суперсили після їхніх препаратів,— вона похитала головою і спробувала піднятись.— Зараз *ти* — єдина, хто зможе це зупинити. Я спробую допомогти, але тобі доведеться побути Людиною-павуком замість мене.

Не встигла вона договорити, двері відчинилися і Сара зустріла того, кого так боялась.

— Привіт, люба. Я все шукав тебе, ти так швидко втекла,— хижо посміхнувся батько і попрямував до неї.— Бачу, ти захотіла погратися в героїв? Тобі варто подорослішати або слухати *мене*, дурне дівчисько.

Вона міцно стиснула губи і уважно стежила за його рухами. Оцінювала його здібності від сироватки. Батько явно встиг звикнути до нової пари кінцівок і сили, з якою їй не подолати його навіть тепер.

— Добре,— сказала Сара з огидою.— Що ви хочете?

Усмішка батька стала ширшою, і дівчина відчула мурашки на шкірі від вигляду його *пащі*. Він більше не був людиною. Точно не тим, кого вона знала. Але, зрештою, і вона більше не була нормальною? Якщо сироватка — єдине виправдання його поведінці, то очевидно, що вона лише стала каталізатором для того, щоб викрити справжню натуру батька. Гидкого, злого, жорстокого.

— Убий її.

— Що?..— перепитала Сара, намагаючись знайти у виразі обличчя створіння навпроти щось, що вказувало б на те, що це був жарт. Несмішний і жахливий жарт.

— Ти чула мене. Покінчи з нею або це зроблю я. Я даю тобі останній шанс,— він з роздратуванням дивився їй прямо в очі, не кліпаючи.

Вона швидко подивилась за спину, на непритомну супергероїню, і знову на батька, що з кожною секундою очікування починав злитись сильніше. Її тіло почало рухатись швидше за думки, які

виром крутились в голові. Сара кинулась на батька, збиваючи з ніг та намагаючись відвести його якомога подалі від справжньої Людини-павука. Виграючи час. Можливо, вона не була такою сильною, як він. Можливо, вона не могла контролювати свої здібності так само майстерно. Здебільшого зараз нею керував гнів та відчай. Сара не знала, чи виживе, проте була впевнена, що нарешті хоч щось робить *правильно*.

Батько хижо вишкірив зуби та почав душити її, очевидно маючи перевагу.

— Слабка боягузка.

Сара відчувала, як руки стискали її шию, настільки сильно, що вона в будь-який момент очікувала почути хрускіт крихких кісток. Її павуче чуття не припиняло стучати десь в голові, від чого вона ще більше хотіла заплющити очі і просто здатись.

Раптом якийсь рух збоку змусив її подивитись туди, якраз коли пістолет, кинутий більш-менш міцно стоячою на ногах супергероїнею, стукнувся об одну з її рук.

Батько, настільки поглинутий злістю, навіть не помітив цього, тому Сара обережно намагалась вхопити крихти повітря, одночасно з цим піднімаючи пістолет, на якому одразу впізнала батькове гравірування. Вона хотіла сказати йому щось, проте все, що вийшло — майже беззвучний хрип. А потім — звук пострілу, після якого очі батька широко розкрились від здивування, а пальці, що стискали шию, почали втрачати хватку.

— Ти молодець,— сказала Людина-павук, квапливо прибираючи кабінет від слідів їх перебування.— Вітаю тебе у вільному майбутньому.

Вона дивилась на свої пальці та пістолет, що випустила одразу після пострілу. І вперше відчула свободу.

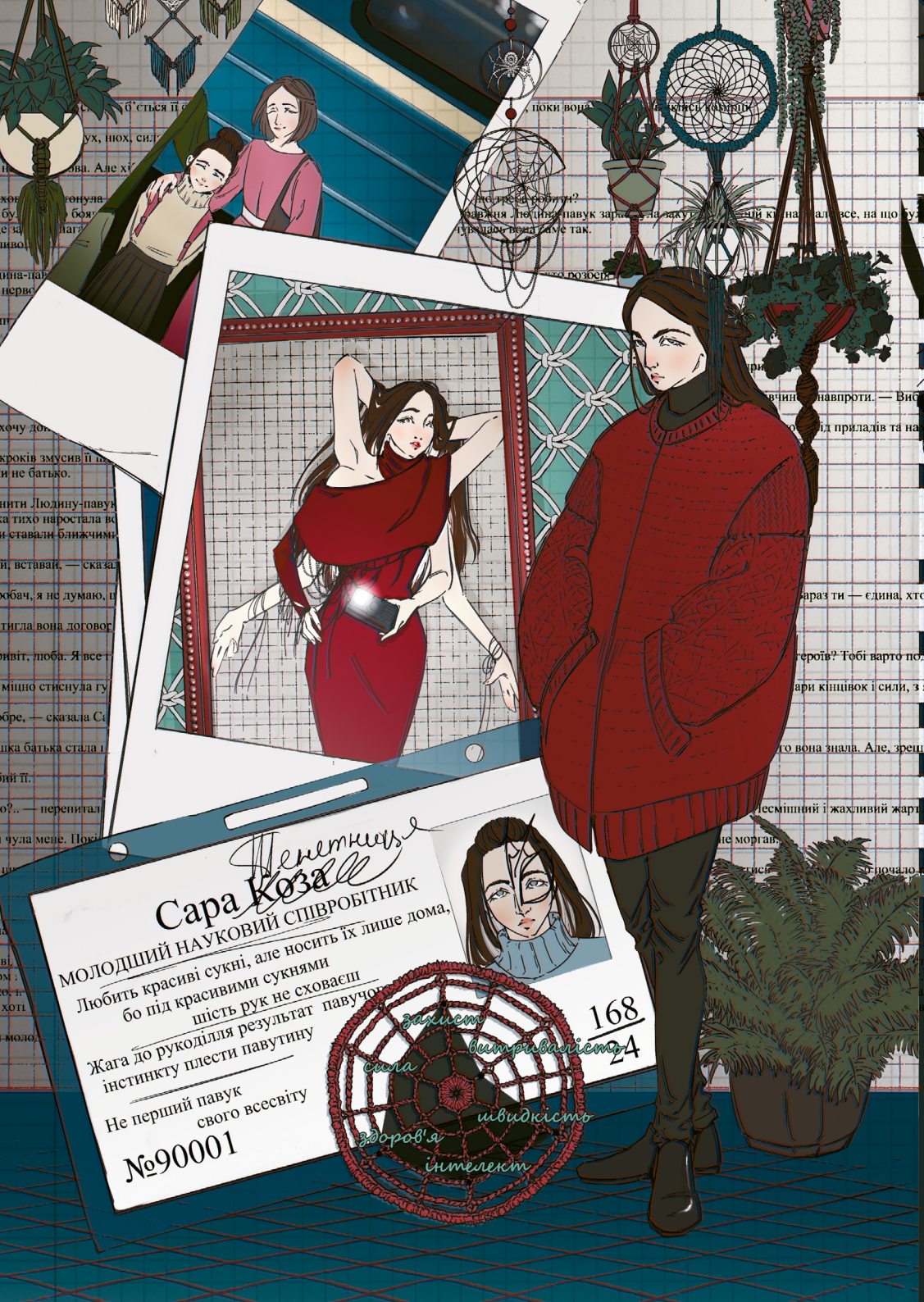

Вона дивилась на свої пальці та пістолет, що випустив
І вперше відчувала свободу.

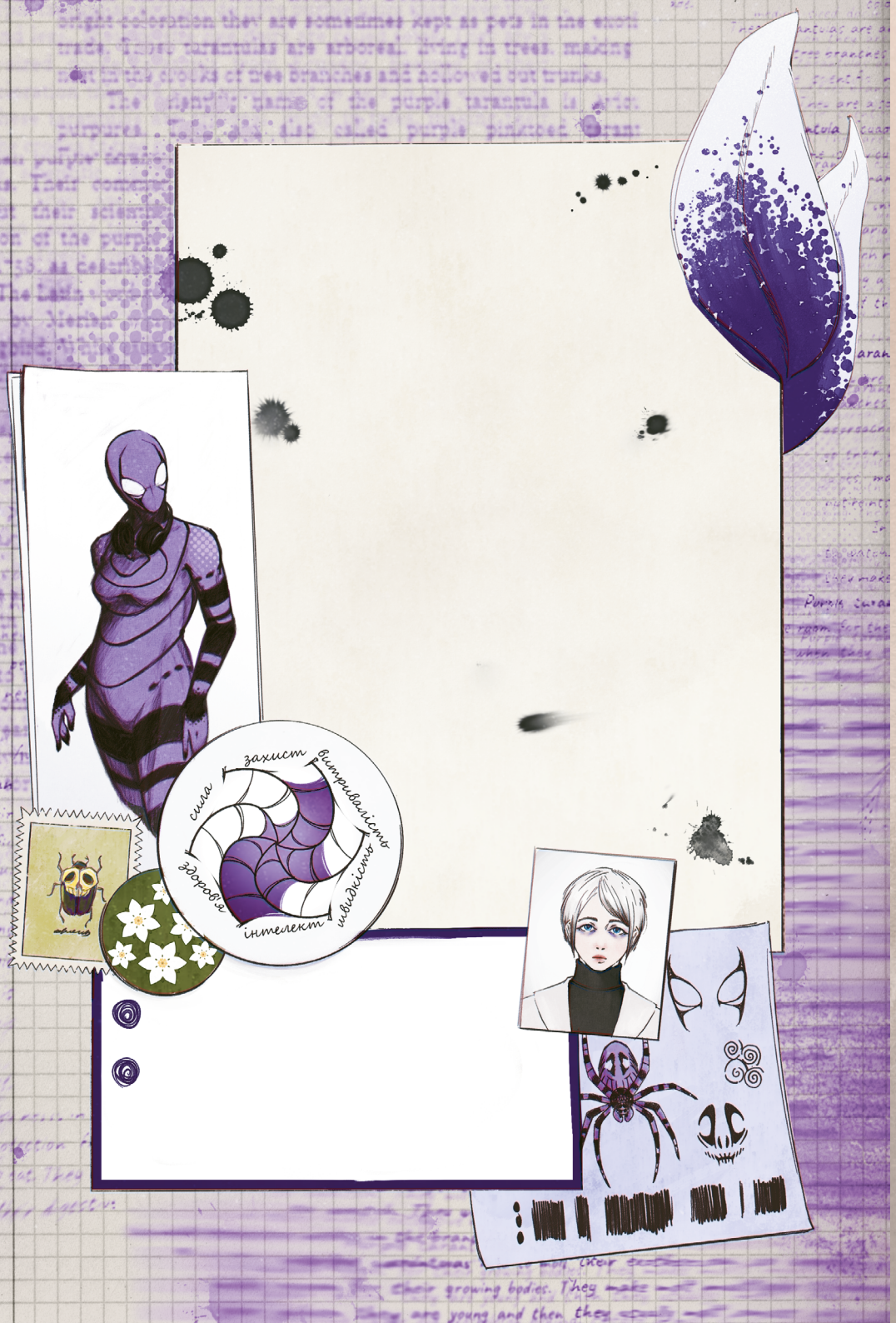

ЗОРЕСЛАВА

Художниця: Aemiracle

Письменниця: Silencerch

Холодний вітер подув прямо у обличчя і змусив Зореславу поморщитись. Вона поверталась з роботи і більше за все хотіла нарешті відпочити. Історія, якою вона займалась вже півроку, ніяк не рухалась з місця, і начальник серйозно почав думати над звільненням Зореслави. Письменництво і так не приносило багато коштів, втратити останню роботу було б дуже неприємно.

Зореслава ввійшла у квартиру і ледь помітно усміхнулась від шуму посуду.

Дім.

— Маку, що готуєш? — спитала вона, зайшовши на кухню.

Хлопець обернувся на неї, перед тим як знову зосередитись на приготуванні їжі.

— Просто картоплю, нічого особливого,— відповів Маковій.— Як справи на роботі?

Зореслава закотила очі та втомлено видихнула.

— Як завжди.

— Тобто жахливо?

Вона щось нерозбірливо пробурмотіла та пішла за роздрукованими сторінками з її майбутньої книги, щоб віддати брату на оцінку.

— Гм,— лишень сказав він після прочитання.— Може, обереш іншу тему? Ти не виглядаєш задоволеною цією.

— «Інша тема» не принесе грошей, Маку.

Брат співчутливо подивився на неї.

— Я можу влаштуватись на ще одну роботу, знаєш. Просто не кидай те, що приносить тобі щастя, добре?

— Маку, не треба…Я не хочу бути ще більшим тягарем, будь ласка,— Зореслава похитала головою.

— Ти не тягар, Зорю,— різко сказав Маковій.— Завтра піду дивитись місця, де шукають нових співробітників. А ти пиши, хоча б заради мене.

Маковій вийшов з кухні і Зореслава знала, що їхня розмова закінчена. Вона ще раз подивилась на аркуші у себе в руках.

У неї справді була інша ідея.

***

Зореслава працювала над новою роботою у світлі настільної лампи. Вона ледь не засинала, але все одно писала. Поки було натхнення і впевненість, що у неї вийде довести ідею до кінця.

Вона відчула легке поколювання на шиї, коли знову підняла голову, проте подумала, що це просто наслідки перебування в незручній позі.

Ця книга — мрія її дитинства. Ще маленькою вона хотіла написати щось своє, вигадати супергероїню, якою захоплювалися б. Вона дивилась на яскраві журнали і хотіла, щоб колись на обкладинці була її супергероїня.

Людина-павук.

Роки минали, вона вже більше не дитина, і зараз її несерйозна історія для журналу про супергероїв перетворювалась в справжній роман. З купою хвилювань, втрат, несправедливості.

Усе, що вона відчувала протягом дорослішання, знаходило вихід в словах, і вона відчувала, що принаймні так може бути почутою. І дати зрозуміти іншим, що вони не одні.

Десь в світі її книги існує супергероїня, яка більше за все хоче їм допомогти. Дати надію.

Зореслава заснула з думкою про те, що вперше в житті вона була настільки щасливою.

Тільки щоб прокинутись і зустріти найгірший день в її житті.

***

Зореслава почувалась дивно.

Вона була завжди втомленою, часто хворіла, а її тіло було слабким. Але зараз все було інакшим.

Зореслава кілька хвилин лежала і намагалась збагнути причину такого стану. Оглянула себе у дзеркалі, проте налякалась гучного звуку кроків біля її кімнати, і… опинилась на стелі?

— Якого…— вона налякано прошепотіла, намагаючись злізти, але липкі долоні не хотіли відпускати стелю.

Вона згадала вчорашнє поколювання шиї і сцену, в якій героїня її книги отримала здібності, і раптово відлипла та впала, боляче вдаряючи спину.

Зореслава тихо шипіла від болю на підлозі, думаючи, що вона все ж зійшла з глузду.

Вона писала про це вчора, як вигадка могла стати реальною?

Чому це сталось з нею?

Писати про Людину-павука і справді *бути* нею — зовсім різні речі. *Боже*, з нею станеться все те, що вона описала в книзі? Зореслава відчула ком у горлі і запанікувала, одразу кинувшись до ноутбука та видаляючи там всі файли, пов'язані з її книгою. Просто сподіваючись, що це спрацює і поверне все на свої місця. Вона вийшла з кімнати в пошуках брата, проте його вже не було вдома.

***

Зореславі просто треба було встигнути. Переконатись, що нічого з її дурнуватої книги більше не справдиться. Вона бігла майже всю дорогу до магазинчика, в якому працював брат, але, на диво, не відчула втоми.

Поліція. Купа поліцейських машин та стрічка, якою відгородили натовп людей.

Паніка всередині Зореслави почала зростати з кожною секундою, і вона відчувала, що її зір ставав розмитим від сліз, коли вона нарешті проштовхнулась крізь роззяв і побачила свого брата. В калюжі крові та зі слідом від кулі на грудях.

Ні, ні, ні.

Вона голосно заплакала і беззсило опустилась коло брата, до останнього не вірячи, що це реально.

— Маку, ні, благаю,— вона шепотіла, голос був надто слабким для чогось більшого.— Будь ласка, ні…Це я винна, пробач. *Пробач, пробач, пробач.*

Та він не відповідав. І вона сиділа так, обіймаючи холодне тіло свого брата, аж доки поліцейські не забрали його від неї силою. Зореслава так і сиділа б там, пусто дивлячись перед собою, якби не вони. Весь її світ зруйнувався у неї на очах. *Вона* його зруйнувала.

Зореслава не хотіла цієї сили, що радше нагадувала прокляття. За день вона втратила все, що мала. Тепер її найближчої людини немає, тож нема сенсу існувати і Зореславі.

Більше немає ніякої Зореслави Палагнюк, письменниці, що, за словами її брата, подавала високі надії, та невдахи, за її власними словами. Є лише Людина-павук, у якої немає нічого, крім цього вигаданого імені.

[REDACTED]

— Я просто хотіла ще раз побачити чоловіка,— схлипуючи, промовила вдова Абердин.— Або хоча б почути!

«Тоді в чому ваша претензія, леді?»,— невдоволено прошипів Ацтлан за відчуттями десь у ДеБланка за вухом. Робота Даріо потребувала тиші й концентрації. Завжди. Як під час спілкування з живими, так і для зв'язку з мертвими. Тепер, коли він був нерозривно зв'язаний з його духом і голова медіума більше йому не належала,— тиша була в дефіциті. Але, скільки б претензій у ДеБланка не було до павучого майже-бога, в одному вони з Ацтлан були схожі: з мертвожитами їм подобалось спілкуватись більше.

— І *воно* тепер живе в моєму підвалі, можете собі таке уявити? Я навіть не знаю, що *воно* таке,— вона притихла ненадовго, наче намагаючись задушити в собі знання, що *воно* і є її чоловік.— Не те щоб я *це* бачила, звісно. Я не настільки дурна, щоб туди йти, після того, як цей демонолог не повернувся звідти.

— Не дивно,— зазначив Даріо,— демонологи, зазвичай, нездари.

— А ви? — здивувалась вдова.

— Я — не демонолог.

— Так, звісно,— кивнула вона.— А того медіума, який влаштував сеанс, я взагалі не можу ніде знайти!

— Не дивно,— зітхнув Даріо,— вони всі козли.

— А?

— А я і не медіум.

«Але козел ще той, серце моє»,— зауважив дух.

«Хто б казав»,— подумав ДеБланк у відповідь.

Вдова продовжувала заливатись, але Даріо її вже не слухав. Усе корисне він вже почув, все потрібне — знайде там, де оселилось те, що вона вважає своїм чоловіком. *Вони* знайдуть.

Усе: думка, відчуття, імпульс чи бажання — Ацтлан Даріо відчував як власне. Тоді, коли він лежав на підлозі, стікаючи кров'ю, а його тіло та розум займало щось чуже, він не розумів, що розгортається в ньому.

Тепер Даріо знав, що це павутина. Дарунок сина Павучої Всематері, творительки тла всесвіту, який врятував їм обом життя та прив'язав духа до його тіла. Їхня спільна нервова система, розлоге тло їхньої душі. Павутина, яка тримає їхнє життя всередині їхнього тіла, єдине, що стоїть між їхнім переходом з немертвих до неживих.

«Їй би келих портвейну»,— подумав Даріо, випускаючи вдову в густий осінній туман.

«Це тобі треба, а не їй,— Ацтлан закотили всі вісім очей,— *алкоголік».*

Від вдови Абердин тягнулась невидима оку павутинка. Напівпрозора і тонка, зв'язок між нею та тим, що вона прикликала. Тло зв'язків, створене матір'ю, Даріо бачив, як і його дух. Іноді відчував її присутність теж. І силу її темних дарунків — невіддільно.

Бачити долі, з'єднані між собою, відчувати поглинуті душі, що розчиняються в павутинні, як перетравлені мухи, зливатися з темнотою, створювати її — ткати темряву навколо себе, ховаючи в ній тих, ким він став.

Не від страху, але для зручності. Інтимності майже, бо те, що *вони* мають в одній душі, важко зрозуміти.

І осягнути характер їхньої єдності, їхньої співпраці.

Спільного голоду, спільної жаги — ткати магічне тло, змінювати світ навколо. Необхідності живити потребу в магії та живитися її найпервиннішим, найчистішим джерелом — людською душею.

Бо якщо не годувати павутину — павутина з'їсть їх обох.

Даріо ще не почав відчувати голод, але знав, що той скоро його спіткає, бо все інше згасло вже давно. Вони переслідували його довгий час після — відлуння полювання. Швидкість гонитви, страх в очах злочинця при погляді на них, смак переварених нутрощів. І хоча ця частина — вбивства тих, хто й так не мав жити — не була для нього задоволенням, він гнався за відчуттям, яке вона приносила: ідеальне єднання, танець у тінях, на межі світу духів і матеріального, де не було Даріо і його примари, тільки «ми».

— Не вимкнете світло? — спитав ДеБланк, ступаючи на повну ліхтарів вузьку вуличку.

Ще кілька місяців тому Ацтлан наказали б: «Скажи *будь ласка*, ДеБланку». Зараз дух лише шепоче:

«Усе для нас, Даріо», поки провулок занурюється у пітьму.

[REDACTED]

КІГГІ
ТРАГІЧНА СМЕРТЬ ЛЮДИНИ-ПАВУКА
Мало говоре
ГЛЮКИ НА КАМЕРУ
ЗЕМЛЯ
ПАВУТИНА ЗІ СИНТЕТИКИ
МАГНІТИ
ЗМОВА ПІДРОБКА
ЗАГАДКОВЕ ВБИВСТВО ЛЕЙТЕНАНТА ПОЛІЦІЇ
NEW SPIDERMAN
ГРАБІЖКА ВБИВСТВО ШАНТАЖ
СВІТАНОК НОВОГО ГЕРОЯ
Активний переважно вночі!!!

VALERICC
@acidum_valericc

VALERICC
@acidum_valericc

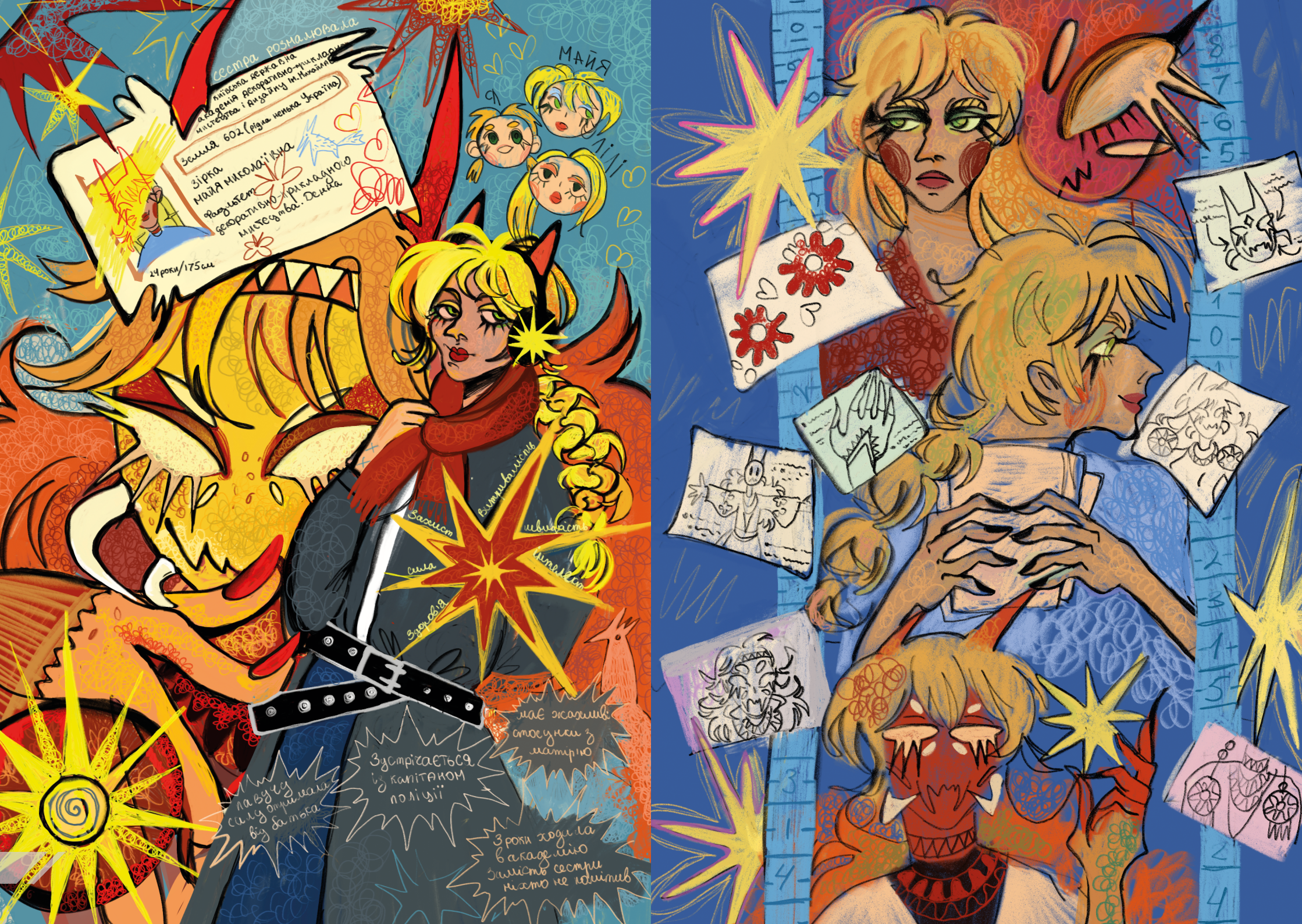
сестра розмалювала
київська державна академія декоративно-прикладного мистецтва і дизайну ім. Михайлова
Земля 602 (рідна ненька Україна)
зірка
МАЙЯ МИКОЛАЇВНА
Факультет декоративно-прикладного мистецтва. Денна
24 роки/175 см
МАЙЯ
ЛІЛІЇ
Витривалість
Захист
швидкість
сила
інтелект
здоров'я
має жахливі стосунки з матір'ю
Зустрічається із капітаном поліції
лавучу силу отримала від батька
3 роки ходила в академію замість сестри ніхто не помітив

Тріш Філіпс
ЛЮДИНА - ПАВУК
DATE
NO.
AGE
Земля
669
18
ЛЮБИТЬ ХІМІЮ
А ЩЕ ВИПИТИ, АЛЕ ТО ТАКЕ
ЗАХИСТ
ЗДОРОВ'Я
ВИТРИВАЛІСТЬ
ІНТЕЛЕКТ
ВМІННІСТЬ
СИЛА

МС ПАВУК
18 РОКІВ
земле ????
є живиииии!!
захист
витривалість
сила
швидкість
здоров'я
інтелект

Едіт Елінгтон
«Привид»
Вік: 28
Зріст: 167
Донька відомого мецената з'явилася на світський вечірці!
Будемо сподіватися, що пояснення міс Едіт має краще пояснення, ніж безглузді балачки про неналежну освіту для леді.
Освіта для жінки?
ходять чутки, що донька Бернарда Елінгтона таємно отримала освіту інженера! Нечува чутки сама пані Едіт відмовляєт коментувати
Хоча деякі очевидці стверд джували, що жінку, схожу на панну Едіт бачи в інженерних майстернях компанії її батька, в неналежном для жінки статусу, вигляді
Будемо сподіват що це всього пиш чутки, які мають на мет дискредитува інженерку
Донька власника компанії, що є основним конкурентом для гігантів, як Алкемакс, має розуміти, що інженерна справа не для жінки.
Чи причетний Алкемакс до вбивства Бернарда Елінгтона?
Хто цей месник?
Розшукується
Загадкова месниця взялася за розслідування Ніхто не бачив її обличчя...

Йосип Хваткин
Пекельний Музика
Земля 1218-1
204 ст
22 р.
Після пожежі, штучно створеної грабіжниками, поклявся мститись кожному злочинцю. Був вкушений радіоактивним павуком, сили від якого він досі ненавидить, надаючи перевагу власній фізиці.
Трясця...
Тут був Вован
Асав
Я люблю чіпси і живчик :)
Життя з Богом
XXX-XX-XXX
Пекельний Музика
Катя лох!!

Антоненко
Катерина
Кевит
Земля
241521
Рятівник
Світу
РОЗШУК
Антоненко К.В.
Висока 183 см Вага ≈ 80 кг
Я хотів спокійного життя
Лойс
сметана і зелень
захист
витривалість
сила
швидкість
здоров'я
інтелект

Дем'єн
Ім'я: Клідо ???
зріст: 164см вік: 44р
статус: зник (помер?)
мав травму ноги
Знайти труп
Земля №√14
Гранат
Ім'я: Раміро Солітаріо
зріст: 190см вік: 32р
статус: жив
Розшукується
Земля №√14
Персик
звідки кожен раз береться цей кіт?
відгукується на „Персик"
захист
витривалість
сила
швидкість
інтелект
здоров'я
Новий паук не може працювати один
ти підозрюємо там є хтось ще
павуків не може бути двоє!
Вони живуть як сімейна пара?
який абсурд
студент журналістського
емігрант з акцентом
як це павук може піти „на пенсію?"
говорять, що художниця mistmiav змогла намалю
кому ніхто не може спіймати того клятого кота?

mistmiav

Лейтон Паркер
Людина-павук
Зріст: 198см Вік: 41
Земля № 283472#
Отримав укус під час взрівву у лабораторії Alchemax
Alchemax
Захист
Витривалість
Сила
Швидкість
Здоров'я
Інтелект

Мілослав Предченко
Людина-Павук
Земля №451
186 см
29 р.
Мутації посилені лабораторно. Через залишкові симптоми астми потребує респіратор.
ДРОТИКИ З ВЛАСНОЮ ОТРУТОЮ
СИНТЕТИЧНЕ ПАВУТИННЯ ПРО ЗАПАС!
ХЕЛІЦЕРИ
ПАРАЛІЗУЮЧА ОТРУТА
HARVARD
ЗАХИСТ
ВИТРИВАЛІСТЬ
СИЛА
ШВИДКІСТЬ
ЗДОРОВ'Я
ІНТЕЛЕКТ
ЗЕЛЕНИЙ АТБ

Лі Коннорс
Санду Сепіда
Гарріет Дефрен
Олов'яний Павук
170см.
Земля №360091
Три людини застрягші в одному тілі.
захист
витривалість
сила
швидкість
здоров'я
інтелект

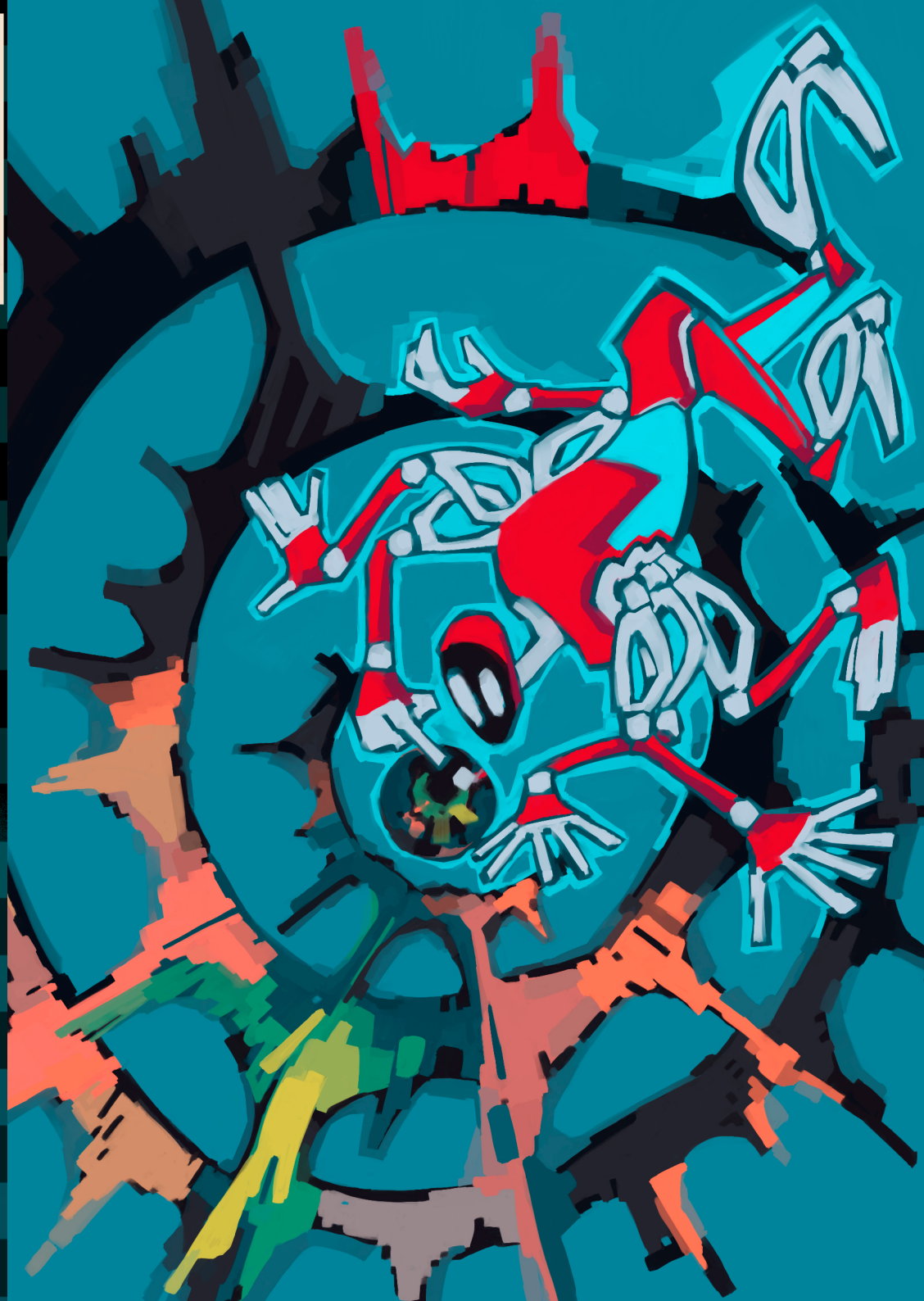

Ліна Ступак
СНУВАЛЬНИК
№138112
Зовсім не пам'ятає як стала павуком
ГРИВ!
HELLO СИЛА
HELLO ЗАХИСТ
HELLO ВИТРИВАЛІСТЬ
HELLO ШВИДКІСТЬ
HELLO ЗДОРОВ'Я
HELLO ІНТЕЛЕКТ
Khton'

СНУВАЛЬНИК
By Khton'
Випуск №2
DOVEOFF
COMIC

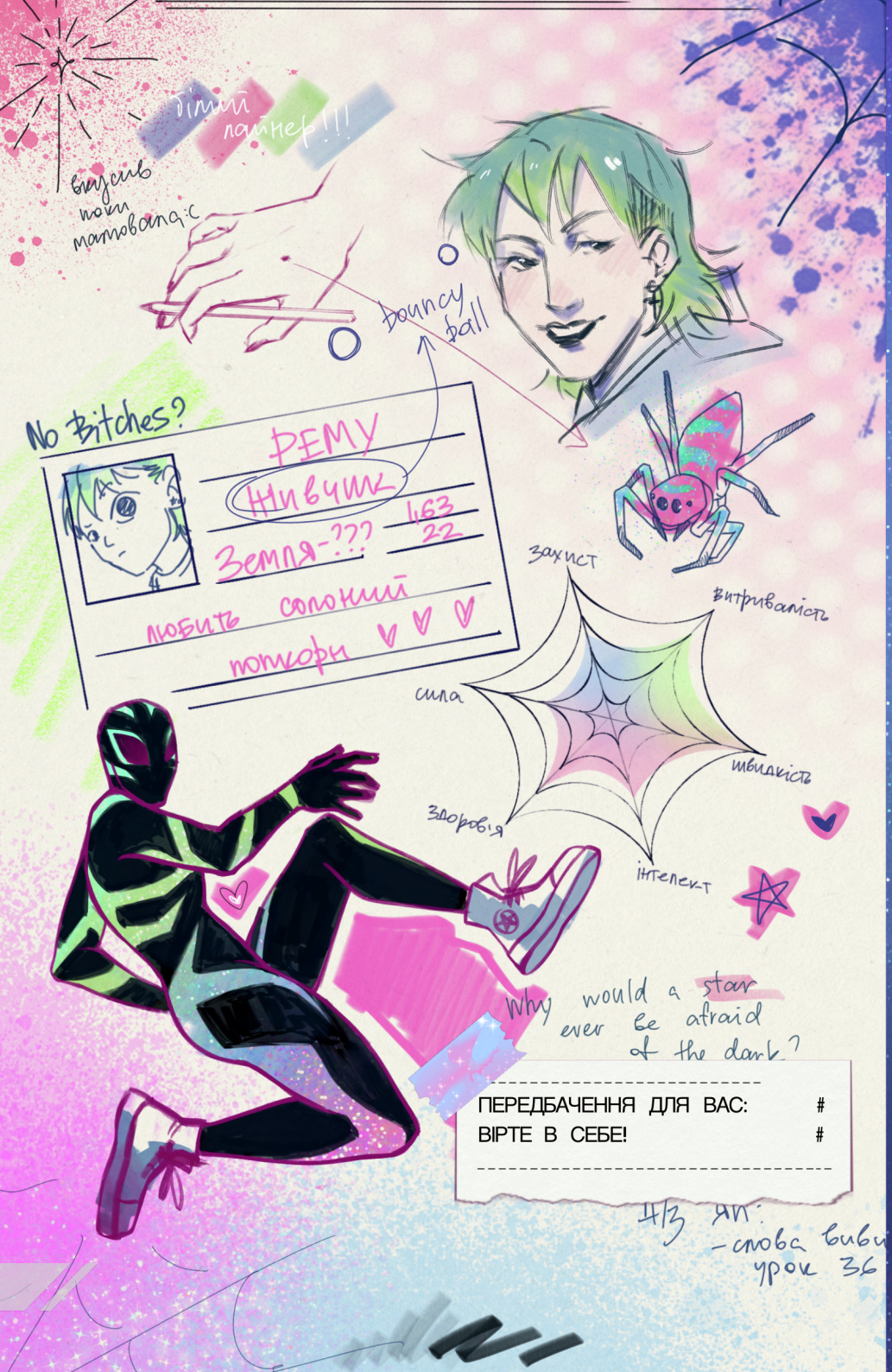

білий лайнер!!!

вкусив поки малювала:с

bouncy ball

No Bitches?

РЕМУ

Живчик

Земля-???

1,63

22

любить солоний попкорн ♥ ♥ ♥

захист

витривалість

сила

швидкість

здоров'я

інтелект

Why would a star ever be afraid of the dark?

ПЕРЕДБАЧЕННЯ ДЛЯ ВАС: #

ВІРТЕ В СЕБЕ! #

4/3 ЯП:

- слова виви урок 36

Punk will always Be better than Dubstep

Пенні Палмер
Дівчинка павук
19 років 167см
Земля№2377
Користується
волоссям замість
павутини і
боїться павуків!

БОГДАНА "ДАНА"
ПАВУЧА-МОТАНКА
ЗЕМЛЯ-UKR666
"ПРАВОСУДДЯ. СЛІПЕ"
ВИТРИВАЛІСТЬ
ЗАХИСТ
ШВИДКІСТЬ
СИЛА
ІНТЕЛЕКТ
ЗДОРОВ'Я
НОВИЙ ГЕРОЙ ГЕРОЇНА ЧИ ЗЛОДІЙ

Alci
Вони / їх
Земля N20538
"I am smol. And silly."
And rabbit.
!!! ПАВУК - ПАВУЧОК !!!
Я намагались по пресі, що моє ім'я БРУХ, але вони думають, що це жарт
слайдер чуття
Я і друзі :D - 23.09.20XX
СКЕТЧБУК
Alsi_Bruh
КОМУНІКАТОР
(Зроблений власними руцями :D)
Boop v 3.20
copyright 2024.08.03,
Alsi Corp
Належить Алсі при знайдені, повернути в кафе "Neutral" бо я вас знайду і вмикати будильник о 2 ночі
Ніодних думок, лише бешкетництво !!!
Захист
Сила
Щось
Витрив
Швидкість
Інтелект
Wot
Плани на ма
1. Поїсти
2. Стати поп'я
3. Висматись
4. Зробити мерч
5. Паву
6. Мі
Візьміть комік, я хочу грошей (і їсти), pls
МАМО, ЧОМУ Я ІНЖЕНЕР-ПРО, РАМІСТ
CROW FATHER
DURNA
POMO
BREAK
02:10
Алсі, Земля в небезпеці і потребує вас!
НЕХАЙ ПЕРЕПОТРЕБУЄ, в мене сесія
хто це
це ніхто
мама
птаха
покупці
мікро
ааа
meow m
BIRD
БУП
No БУП
САДОК ПАВУК
САДОК ВИШНЕВЕ
BRUH
Officer, I dropped - kicked that child in self defence !!!
Математика класика
The Higher I am - The Better I see
You are my friend now
Boop
ФЕНЕЧКИ
09.01.20XX

PASS
CIRCUS
SHOW
ПАВУК БЛИЗНЯТА
ІМ'Я: Teppi
ЗЕМЛЯ: 6198
Витривалість
Швидкість
Інтелект
Здоровя
0666

Бастьен Аюбура

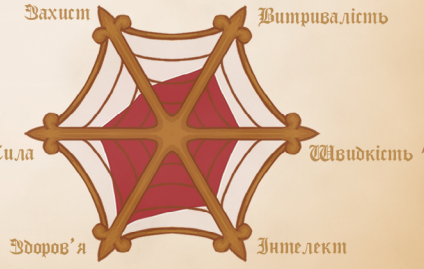

Зріст: 189 Вік: 21
Земля X504
Бордо, Франція

Здібності:
фехтування,
пересувається по стінах,
стріляє павутинням з долонь

Плоть

Аліса
Привид Арахни
Земля №888
17 років
Сирота з дит. будинку
Впала на банки з радіоактивним павуком, якого створила інша дитина заклади. Через порізи ДНК попало в кров
Витривалість
Захист
Швидкість
Сила
Здоров'я
Інтелект

We miss you.

ОРГАНІЗАТОРИ

COLLAPSE THE VILLAIN

collapsevillain

KIRISHC

kirishc

MILAER

milaer

ДІДЬКО

didko_lysyy

GRIZ

Grizz_l_

ВЕРСТКА

MRSHEO

mrsheo

ОБКЛАДИНКА

COLLAPSE THE VILLAIN

collapsevillain

ПИСЬМЕННИКИ

VESTOX

vvestoxx

VEN TEMANN

vennnoae

RINA

riachaaann

АЙРЕН

Iren_Roronoa

SILENCERCH

Silencerch

KULBABKA

pidpilnytsya

РУДЕНЯТКО

rudiychort

ХУДОЖНИКИ

MARACUYAM

m_maracuya

КІЗОНЬКА

xttidlaa

СОФОН

sofonn3

SHIBANKA

shi_banka

РУТА

chrvnrt

MASTERALARM

Master_Alarm

ЇЖАЧОК

посил

AEMIRACLE

aemiracle

ZORT

zortarts

VALERICC

acidum_valericc

KIYOKŌ

k1kiyoko1

ЗМІЯ

Zmiukka

THE BALLAD OF MONA LISA

BalladOfLisLis

DISMOOND

dismoond

MARICHKA

marichka__art

ALEXANDERGAXA

alexandergaxa

ODIOR

Odior13

MISTMIAU

MistMiau

MAPHY

maphy

MARIGOLDKNIGHT

marigold.knight

MORS

mo-rs

KHTON`

khtonportfolio

REMU

rrremmmu

MAIIA

maiianezu

LASTIVKA

ptaha_s_ptahou

AЛCI

alicealsi

SHYRA

schyra_art

KARINAMALEYEVA

maleyevaaa

GRIZ

Grizz_l_

9BROKEN.ALARM.CLOCK

посил

TOP SECRET

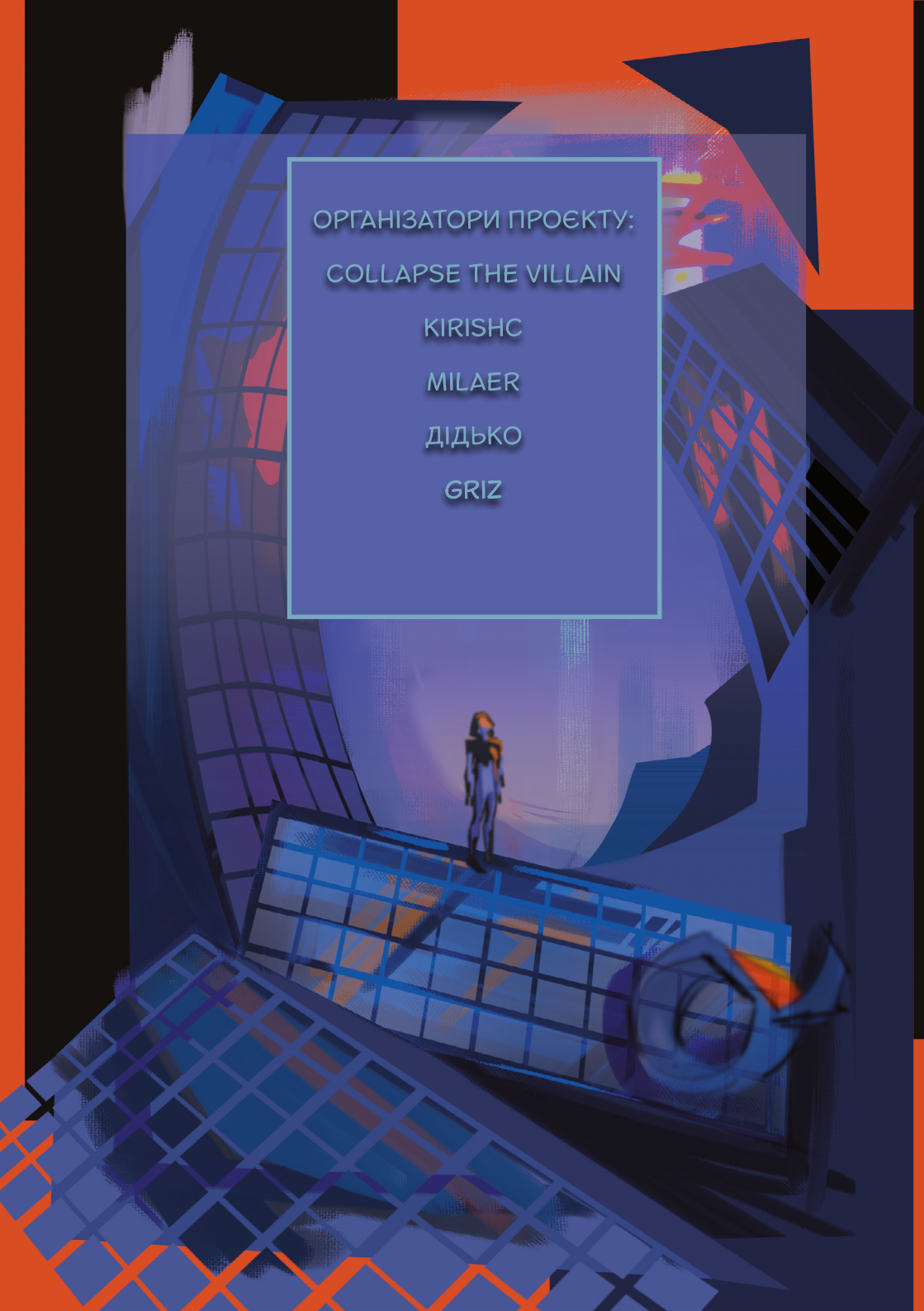
ОРГАНІЗАТОРИ ПРОЄКТУ:
COLLAPSE THE VILLAIN
KIRISHC
MILAER
ДІДЬКО
GRIZ